

STENOGRAMA

ședinței Senatului din 7 februarie 2011

SUMAR

1.	Moment de reculegere în memoria victimelor accidentului de la Mina Uricani.	4
2.	Aprobarea ordinii de zi și a programului de lucru.	4
3	Aprobarea programului de lucru al Senatului pentru perioada 7 – 12 februarie a.c.	5
4.	Alegerea membrilor Biroului permanent al Senatului: - domnul Alexandru Pereș (PDL) – vicepreședinte; - domnul Ioan Chelaru (PSD) – vicepreședinte; - domnul Dan Voiculescu (PNL) – vicepreședinte; - domnul Cristian Diaconescu (UNPR) – vicepreședinte; - domnul Gheorghe David (PDL) – secretar; - domnul Petru Filip (PDL) – secretar; - domnul Orest Onofrei (PDL) – secretar; - domnul Adrian Țuțuianu (PSD) – secretar; - domnul Radu-Mircea Berceanu (PDL) – chestor; - domnul Gheorghe Marcu (PSD) – chestor; - domnul Dan-Radu Rușanu (PNL) – chestor; - domnul Verestóy Attila (UDMR) – chestor.	5
5.	Informare privind conducerea grupurilor parlamentare ale Senatului.	5
6.	Declarații politice prezentate de doamnele și domnii senatori: - Mihail Hărdău (PDL) – declarație politică având ca titlu „Despre minciuni și himere”; - Dumitru Oprea (PDL) – declarație politică având ca titlu „Atacarea DNA are ca miză protecția politică”; - Gheorghe David (PDL) – declarație politică având ca titlu „Un nou început”; - Iulian Urban (PDL) – declarație politică având ca titlu „Certitudinea de nevinovăție”; - Dorin Păran (PDL) – declarație politică având ca titlu „Unirea Principatelor Române – considerații istorice”; - Augustin-Daniel Humelnicu (PDL) – declarație politică având ca titlu „Nu înroșiți și mai mult Marea Roșie!”; - Alexandru Mocanu (PDL) – declarație politică având ca titlu „Cine a pierdut alegerile?”;	13

- Șerban Rădulescu (PDL) – declarație politică având ca titlu „Struțocămila USL: ideologii contrare, dorință de parvenire și sete de răzbunare”; - Mihai Niță (PDL) – declarație politică având ca titlu „Stânga și dreapta, unite prin «afinități de natură doctrinară», sub sigla USL”; - Ilie Sârbu (PSD) – declarație politică având ca titlu „4,7 milioane de cartușe?!... Un fleac, i-am ciuruit!”; - Adrian Țuțuianu (PSD) – declarație politică având ca titlu „Felicitări, domnule Băsescu! Statul de drept în România a murit.”; - Adrian Țuțuianu (PSD) – declarație politică având ca titlu „Ioan Botiș: incursiune de la bibilici la Titanic”; - Ioan Mang (PSD) – declarație politică având ca titlu „Sănătatea românească, în grea suferință”; - Valer Marian (PSD) – declarație politică având ca titlu „Lista (sau gașca) lui Falcă”; - Valer Marian (PSD) – declarație politică având ca titlu „Arestările de la Siret și Satu Mare: reglare de conturi în PDL”; - Trifon Belacurencu (PSD) – declarație politică având ca titlu „Ultima măsură «de reformare a statului român» din anul 2010 – anularea dreptului locuitorilor din Delta Dunării de a pescui pentru consumul familial”; - Sorin-Constantin Lazăr (PSD) – declarație politică având ca titlu „În toamna fetidă și neagră a patriarhului-dictator, istoria României nu mai are preț”; - Elena Mitrea (PSD) – declarație politică având ca titlu „Până când mai «sponsorizează» cetățeanul statul român?!”; - Șerban Constantin Valeca (PSD) – declarație politică având ca temă ponderea bugetarilor în totalul angajaților din România; - Alexandru Cordoș (PSD) – declarație politică având ca titlu „Codul muncii, o ilustrare a cunoscutului dicton «Și iadul e pavat cu intenții bune»”; - Nicolae Moga (PSD) – declarație politică având ca titlu „Mica reformă în justiție dă peste cap rânduiala din judecătorii”; - Nicolae-Dănuț Prunea (PSD) – declarație politică având ca titlu „Încrederea și siguranța în piața de capital s-au năruit”; - Doina Silistru (PSD) – declarație politică având ca titlu „«Nu suntem asistați social, nu suntem cetățeni de mâna a doua!»”; - Emilian-Valentin Frâncu (PNL) – declarație politică având ca titlu „Opriți neostalinismul lui Iosif Boc și Beria Băsescu, început prin arestarea lui Costică Nicolescu!”;	
---	--

	- Emilian-Valentin Frâncu (PNL) – declarație politică având ca titlu „Viitorul este tot ceea ce a uitat trecutul”; - Cornel Popa (PNL) – declarație politică având ca titlu „2011, decisiv în lupta cu partidul Băsescu”; - Marius-Petre Nicoară (PNL) – declarație politică având ca titlu „În zi de doliu”; - Marius-Petre Nicoară (PNL) – declarație politică având ca titlu „Prognozele președintelui-premier”; - Vasile Nedelcu (Grupul parlamentar al senatorilor independenți) – declarație politică având ca titlu „Justiția nu e jucăria PSD!”; - Vasile Nedelcu (Grupul parlamentar al senatorilor independenți) – declarație politică având ca titlu „De câte tragedii mai avem nevoie pentru a acționa?”; - Sorin-Serioja Chivu (Grupul parlamentar al senatorilor independenți) – declarație politică având ca titlu „Nihilismul, nonvaloarea ridicată de către opoziția de azi la rang de valoare. Efectul Pygmalion sau profeția autoîmplinită”; - Sorin-Serioja Chivu (Grupul parlamentar al senatorilor independenți) – declarație politică având ca titlu „Trădarea – de la stereotipie verbală și tic politic la o situație demnă de nenea Nae Caragiale, «trădare, trădare, dar s-o știm și noi», azi, USL”.	
7.	Întrebări și interpelări adresate în scris Guvernului.	65
8.	Adoptarea tacită, prin împlinirea termenului la data de 2 februarie 2011, a Proiectului de lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2010 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul alocării fondurilor în agricultură. (L743/2010)	65

STENOGRAMA

ședinței Senatului din 7 februarie 2011

Ședința a început la ora 16.40.

Lucrările ședinței au fost conduse de domnul senator Mircea-Dan Geoană, președintele Senatului, asistat de domnii senatori Gheorghe David și Adrian Țuțuianu, secretari ai Senatului.

Domnul Mircea-Dan Geoană:

Stimate colege, stimați colegi,

Dați-mi voie ca, înainte de orice discuție politică, să vă rog să păstrăm un moment de reculegere în memoria victimelor accidentului de la Uricani și să dorim familiilor îndoliate și celor apropiați tărie și putere de a trece peste acest moment dificil.

(Se păstrează un moment de reculegere)

Dumnezeu să-i odihnească!

Vă mulțumesc.

*

De asemenea, nu știu dacă colegul Ovidius Mărcuțianu este prezent în sală, este ziua Domniei Sale și îi spun de aici, în numele meu și al dumneavoastră, „La mulți ani!” *(Aplauze)*

De asemenea, îi urăm doamnei senator Sorina-Luminița Plăcintă „La mulți ani!” pentru ziua de ieri, pentru ziua de naștere a Domniei Sale.

Să vă dea Dumnezeu sănătate și putere! *(Aplauze)*

Stimați colegi,

După cum constatați, voi fi asistat, în conducerea ședinței noastre de astăzi, de către domnii senatori Gheorghe David și Adrian Țuțuianu, secretari ai Senatului.

În acest moment, avem o prezență de 105 senatori, fiind astfel în cvorum de ședință.

Supun aprobării dumneavoastră ordinea de zi în care să încercăm să finalizăm problemele legate de constituirea Biroului permanent și alegerea membrilor acestuia, urmând ca – m-am consultat cu liderii grupurilor parlamentare – declarațiile politice, întrebările și interpelările să fie depuse în scris.

Mâine, la ora 13.00, Biroul permanent nou-ales se va întruni în prima ședință, în forma sa constituită după deciziile dumneavoastră de astăzi.

Cu această precizare, supun votului dumneavoastră ordinea de zi a ședinței de plen a Senatului de astăzi, 7 februarie 2011.

Vă rog să votați.

Cu 103 voturi pentru, 5 voturi împotrivă și nicio abținere, ordinea de zi a fost aprobată.

După cum constatați, avem o prezență mai numeroasă decât cea pe care am anunțat-o inițial.

Cu privire la programul de lucru, supun votului dumneavoastră un program de lucru până la epuizarea ordinii de zi aprobate.

Cu 112 voturi pentru, un vot împotrivă și o abținere, programul de lucru a fost aprobat.

*

De asemenea, aș dori să supun votului dumneavoastră programul de lucru al săptămânii – deși nu este pe ordinea de zi –, respectiv o ședință de plen, miercuri dimineată, să intrăm în logica și cadența obișnuită a săptămânii de lucru.

Supun votului programul activității...*(Replici neinteligibile din sală)*... Da, după alegerea Biroului permanent. Bine.

Atunci, intrăm direct la punctul 2 din ordinea de zi....

Dacă liderii grupurilor parlamentare nu au dificultăți cu programul pe săptămâna aceasta, putem să votăm și acum, nu cred că este un impediment formal.

Vă rog, domnule senator Cristian Rădulescu.

Domnul Cristian Rădulescu:

Domnule președinte,

Stimați colegi,

Este adevărat că această prerogativă revine Biroului permanent nou-constituit, care se va întruni mâine la ora 13.00, așa am hotărât, dar, pe de altă parte, colegii sunt și ei în drept să știe cam care va fi programul orientativ pentru această săptămână și vă spunem că, între liderii de grupuri, s-a hotărât să fie mâine activitate în comisii, miercuri dimineată o ședință de plen, iar joi activitate în comisii.

Domnul Mircea-Dan Geoană:

În acest sens, am îndrăznit să supun votului dumneavoastră aprobarea programului de lucru, pentru ca toți colegii și colegele să fie înștiințați cu privire la obligațiile care le revin în plen sau în comisiile permanente.

Deci, dacă avem acceptul liderilor grupurilor parlamentare, vă rog să votăm programul de lucru al săptămânii, pe care o începem astăzi.

Vă rog să votați.

Cu 110 voturi pentru, 2 voturi împotrivă și 4 abțineri, programul de lucru al perioadei 7-12 februarie a.c. a fost aprobat.

*

Revenim la punctul 2 din ordinea de zi, alegerea membrilor Biroului permanent al Senatului. Dați-mi voie ca, înainte să intrăm în acest punct, să vă informez că au existat, s-au derulat, cred, trei

runde de negocieri între liderii grupurilor parlamentare și reprezentanții grupurilor. Astăzi s-a ajuns la o formă convenită, iar marea noutate față de ceea ce am avut în istoria Parlamentului de după 1989 este că, prin decizia Curții Constituționale, practic, s-a intrat într-o logică în care algoritmul inițial convenit, aprobat și respectat pentru 4 ani, pentru întreaga legislatură, ne impune ca această negociere să fie reluată, practic, la începutul fiecărei sesiuni parlamentare.

Liderii grupurilor parlamentare au ajuns la o concluzie cu privire la algoritmul respectiv, despre care sunt convins că fiecare grup a fost informat și, evident, aștept ca, după ce există eventuale comentarii sau intervenții, liderii grupurilor parlamentare să prezinte, conform cutumei, propunerile pe care fiecare grup le avansează, urmând să votăm în bloc aceste propuneri, conform Regulamentului Senatului.

Vă rog, domnul senator Mitrea dorește să intervină în acest punct al discuției noastre.

Domnul Miron-Tudor Mitrea:

Domnule președinte,

Stimați colegi,

Depart de mine dorința de a discuta deciziile Curții Constituționale. Curtea Constituțională a decis într-un fel. În mod evident, așa va trebui să facem, chit să suntem sau nu suntem în forul nostru interior de acord cu această decizie.

În același timp însă, noi suntem Senatul României, nu suntem nici o organizație nonguvernamentală, nici o firmă S.R.L. sau S.A. și ne conducem după reglementări foarte clare.

Modul în care noi ne alegem Biroul permanent este reglementat de Regulamentul Senatului. Regulamentul Senatului, astăzi, nu spune ceea ce ați spus dumneavoastră, domnule președinte.

Regulamentul Senatului, astăzi, în contradicție, în mod evident, cu deciziile Curții Constituționale, spune că se folosește algoritmul rezultat în urma alegerilor.

De aceea, eu nu cred că noi putem astăzi, pe baza Regulamentului pe care îl avem, să facem altfel. Sigur, pe baza deciziilor Curții Constituționale, așa cum s-a întâmplat totdeauna, avem obligația ca, în termen de 45 de zile de la adoptarea acestor decizii, să modificăm Regulamentul și, după ce-l vom modifica, vom putea să alegem Biroul permanent în baza altui Regulament.

Nu cred că noi putem fi de acord să încălcăm Regulamentul pe baza căruia ne desfășurăm activitatea.

Cred că nu putem să facem altfel decât să respectăm Regulamentul pe care îl avem – închei cu această observație – și sigur, după aceea, acesta să fie adaptat hotărârilor Curții Constituționale. Nu cunosc nicio lege în România care, în momentul în care a fost declarată neconstituțională, a fost aplicată imediat altfel. A trecut perioada până când, sigur, Parlamentul sau Camera respectivă a modificat-o conform deciziei Curții Constituționale.

Vă mulțumesc.

Domnul Mircea-Dan Geoană:

Vă mulțumesc, domnule senator.

Vă rog, domnule senator Verestóy. În ordinea înscrierii la cuvânt. Este urmat de domnul senator Cristian Rădulescu.

Microfonul 2 pentru domnul senator Verestóy.

Domnul Verestóy Attila:

Domnule președinte,

Onorat Senat și onorat antevorbitor.

Sigur că dânsul ar avea dreptate dacă nu ar exista tot în Regulament o prevedere foarte clară și, din fericire, utilă pentru noi. În cazul în care prin negocierea dintre lideri se ajunge la o altă concluzie – și avem această posibilitate – decât cea convenită acum doi ani de zile, atunci, sigur, cu susținerea unei majorități din acest Parlament, putem să votăm un Birou permanent negociat.

Accentul este pe cuvântul „negociere”, ceea ce din fericire încă se mai poate întâmpla în Senatul României și sper că se va întâmpla și în continuare pentru a asigura o bună funcționare, o stabilitate și o prestanță Camerei Superioare.

Vă mulțumesc.

Domnul Mircea-Dan Geoană:

Vă mulțumesc.

Domnul senator Cristian Rădulescu. Vă rog, microfonul central, domnule senator.

Domnul Cristian Rădulescu:

Stimați colegi,

Argumentele acestea au fost parcurse în decursul a patru runde lungi de negocieri – săptămâna trecută și astăzi. Fiecare dintre ele au fost demontate prin argumente specifice.

Încă de la începutul negocierilor, eu am făcut sublinierea, ca să nu ne împotmolim în acest tip de argumentație, că, chiar dacă nu s-ar dori recunoașterea valabilității Deciziilor Curții Constituționale nr. 1490 și nr. 1611 – dacă mă ține memoria – de la sfârșitul anului trecut, și tot ar exista suficiente argumente în Regulamentul nostru pentru a putea să purcedem la schimbarea componenței Biroului permanent, conform algoritmului, conform structurii Senatului, din această zi. Avem aici două... Asta, mă rog, ca să mai pierdem timpul, căci altfel lucrurile astea au fost parcurse.

La art. 26 alin. (2) din Regulamentul Senatului se spune foarte clar că numărul de reprezentanți în Biroul permanent se stabilește atât pe întreaga legislatură, cât și pentru fiecare sesiune, iar la art. 27 alin. (1), făcându-se trimitere la ceea ce am citat eu adineauri, se spune că alegerea vicepreședinților, secretarilor și chestorilor se face la începutul fiecărei sesiuni ordinare.

De aceea, am procedat la această negociere. Nu mai reamintim ce zic deciziile Curții Constituționale care arată foarte clar că, atunci când se produc migrații, se produc apariții de grupuri

parlamentare noi, pe scurt, se produc modificări în structura Senatului, la începutul sesiunii următoare, adică chiar acum, trebuie ca să se procedeze în consecință, iar structura Biroului permanent să fie modificată.

Deci, sigur că, din punct de vedere procedural, argumentele sunt absolut suficiente, dar aş vrea să ştim, cu alte cuvinte, dacă înţelegerea care a fost parafată în urmă cu două ore mai este respectată de către cei care au semnat-o de la Grupul Parlamentar al PSD sau nu. Fiindcă dacă este respectată trecem imediat la ceea ce s-a semnat, şi noi respectăm. Dacă nu, atunci, sigur că putem să pierdem nişte zile întregi pe argumente de procedură, despre care ştim că sunt în favoarea noastră, dar să ştim de la bun început dacă este vorba doar de o încercare de blocare – încă o săptămână – a activităţii Senatului.

Domnul Mircea-Dan Geoană:

Domnul senator Mihăilescu. Microfonul 3, vă rog.

Domnul Petru-Şerban Mihăilescu:

Domnule preşedinte,

Suntem la capătul unor negocieri destul de lungi în care au fost prezente permanent toate grupurilor parlamentare. Avem o înţelegere scrisă, aşa cum s-a stabilit în urmă cu două ore.

Vă rog să supuneţi la vot această înţelegere şi să mergem mai departe. În rest, cred că reluarea argumentelor, care deja s-au spus, nu mai are rost.

Eu v-aş ruga chiar, dacă există vreo problemă, să vă propun sistarea discuţiilor pe această temă. După aceea vom putea merge mai departe.

Vă mulţumesc.

Domnul Mircea-Dan Geoană:

Vă mulţumesc, domnule senator.

Alte intervenţii?

Vă rog, liderul Grupului parlamentar al PNL. A fost, practic, un...

Domnul Puiu Haşotti:

Vă mulţumesc, domnule preşedinte.

Eu nu am solicitat să iau cuvântul. Dacă mi l-aţi dat, vă spun aşa...

Domnul Mircea-Dan Geoană:

Nu se refuză. Ceea ce se dă cadou nu se refuză...

Domnul Puiu Haşotti:

Eu nu vă pot refuza pe dumneavoastră. Sigur, şi pe niciunul dintre dumneavoastră.

Chiar dacă am greşit şi am semnat, rămâne bun semnat. *(Aplauze)*

Domnul Mircea-Dan Geoană:

Vă mulţumesc.

Alte intervenții?

Dacă nu sunt alte intervenții sau solicitări de natură procedurală, rog ca, în ordinea ponderii grupurilor parlamentare, să ne fie comunicate propunerile, pentru a putea avea o listă completă a propunerilor.

Am rugămintea la domnul secretar general să-mi înmâneze protocolul semnat de către liderii grupurilor parlamentare – vă rog, dacă-l aveți la îndemână – pentru a fi mai multă claritate cu privire la votul pe care-l vom da. Mulțumesc.

Repet, elementul de noutate din acest document semnat de liderii grupurilor este că...

(Domnul senator Mihăilescu vociferează în sală.)

Domnule Mihăilescu, puteți să aveți răbdare? Puteți să aveți răbdare ca să pot conduce ședința așa cum se cuvine?

Microfonul 3, vă rog.

Domnul Petru-Șerban Mihăilescu:

...În urma discuțiilor, poate supuneți la vot acest lucru și...

Domnul Mircea-Dan Geoană:

Ceea ce spun eu nu este discuție, face parte din conducerea ședinței.

Domnul Petru-Șerban Mihăilescu:

Vă mulțumesc.

Domnul Mircea-Dan Geoană:

Vă mulțumesc și eu pentru înțelegere.

Domnul Petru-Șerban Mihăilescu:

Și eu vă mulțumesc.

Domnul Mircea-Dan Geoană:

Deci, spre deosebire de algoritmul pe care-l cunoaștem cu toții, din 2008, înțelegerea parafată de liderii grupurilor se referă exclusiv la sesiunea parlamentară în curs. Ea are următoarele prevederi: „Pentru sesiunea 2011, prima sesiune a anului – sesiunea I –, funcția de președinte al Senatului revine Grupului parlamentar al PSD, funcția de vicepreședinte – Grupului parlamentar al PDL, un alt vicepreședinte – Grupului parlamentar al PSD, un alt vicepreședinte – Grupului parlamentar al PNL, un vicepreședinte – în urma negocierilor intragrupuri – Grupului parlamentar al senatorilor independenți; secretari: Grupul parlamentar al PDL, Grupul parlamentar al PDL, Grupul parlamentar al PDL, Grupul parlamentar al PSD; chestori: Grupul parlamentar al PDL, Grupul parlamentar al PSD, Grupul parlamentar al PNL și Grupul parlamentar al UDMR.”

Nota din subsolul acestei înțelegeri – pentru că e bine să fim transparenți la ceea ce convin liderii grupurilor parlamentare – este că la începutul fiecărei sesiuni parlamentare – și acesta era sensul intervenției mele inițiale – se va renegocia algoritmul pentru Biroul permanent și comisiile

permanente, în funcție de configurația politică la zi. Deci, cu alte cuvinte, dacă va exista o altă configurație, întreaga negociere a algoritmului se reia.

De aceea, supun votului acest algoritm... Dacă nu este cazul să supunem...

(Discuții, consultări în sală.)

Se solicită un vot în plen pentru acest document, pentru acest algoritm? Liderii grupurilor parlamentare, vă rog să-mi spuneți punctul de vedere cu privire la acest subiect.

Domnul senator Rădulescu – invitat, de data aceasta –, la microfon.

Domnul Cristian Rădulescu:

Domnule președinte, ce s-a semnat, ce s-a negociat și e semnat se află în fața dumneavoastră și cuprinde ceea ce ați citit. Ce s-a convenit între noi, toți liderii grupurilor parlamentare, fără excepție, este că se va veni aici, dumneavoastră veți da citire protocolului semnat de către toată lumea, și fiecare lider de grup parlamentar va anunța public candidaturile grupului său pentru funcțiile care-i revin. În felul acesta, se va compune lista pe care dumneavoastră, ca de obicei, o veți citi din nou, de la cap la coadă, și pe care o vom supune votului. Aceasta este maniera de lucru și, iată, am încuviințări din rândul membrilor Grupului parlamentar al PSD, care au participat.

Domnul Mircea-Dan Geoană:

Bine. Dacă aceasta este varianta convenită, domnule senator Rădulescu, dacă tot ați venit la microfonul central, să și comunicați propunerile grupului dumneavoastră pentru funcțiile care vă revin în Biroul permanent din sesiunea actuală a Senatului României.

Vă rog.

Domnul Cristian Rădulescu:

Înainte de asta, ca de obicei, fac scurta rememorare a faptului că Grupul parlamentar al PDL se prezintă în aceeași componență, în această sesiune, cu același număr și cu aceleași persoane, 50 de senatori. Conducerea grupului este aceeași ca în sesiunea trecută, iar persoanele propuse pentru Biroul permanent sunt următoarele: pentru funcția de vicepreședinte, domnul senator Alexandru Pereș, pentru funcția de secretar, domnul senator Gheorghe David, domnul senator Petru Filip și domnul senator Orest Onofrei, pentru funcția de chestor, domnul senator Radu-Mircea Berceanu.

Va trebui, după aceea, să stabilim maniera de vot.

Domnul Mircea-Dan Geoană:

Domnul senator Alexandru Cordoș, viceliderul Grupului parlamentar al PSD.

Domnul Alexandru Cordoș:

Mulțumesc, domnule președinte.

Stimați colegi, dați-mi voie să fac un anunț înainte: începând de azi, Grupul parlamentar al PSD din Senat va funcționa sub denumirea de Grupul parlamentar al PSD. Vă mulțumesc.

Nominalizările Grupului parlamentar al PSD pentru funcțiile de conducere în Biroul permanent al Senatului în sesiunea ianuarie – iunie 2011 sunt următoarele: domnul senator Ioan Chelaru – vicepreședinte, domnul senator Adrian Țuțuianu – secretar, domnul senator Gheorghe Marcu – chestor. Vă mulțumesc.

Domnul Mircea-Dan Geoană:

Mulțumesc și eu.

Domnule senator Hașotti, vă rog.

Domnul Puiu Hașotti :

Vă mulțumesc.

Stimați colegi, Grupul parlamentar al PNL se compune actualmente din 24 de senatori. Pentru funcția de vicepreședinte Grupul parlamentar al PNL îl propune pe domnul senator Dan Voiculescu, pentru funcția de chestor pe domnul senator Dan-Radu Rușanu.

La conducerea grupului parlamentar nu a intervenit nicio schimbare. Lider – subsemnatul, vicelideri – domnul senator Mario-Ovidiu Oprea și domnul senator Emilian-Valentin Frâncu, secretar – domnul senator Liviu-Titus Pașca.

Domnule președinte, dacă tot am venit aici, vă propun ca întreaga listă să fie votată – de fapt, este un lucru agreat de toți liderii grupurilor – prin vot electronic secret.

Domnul Mircea-Dan Geoană:

Da. În continuare, liderul Grupului parlamentar al UDMR, domnul senator Fekete-Szabó András-Levente.

Domnul Fekete-Szabó András-Levente:

Vă mulțumesc, domnule președinte.

Stimați colegi, Grupul parlamentar al UDMR din Senat rămâne în aceeași componență la conducerea grupului, adică lider – subsemnatul, vicelider – Gyerkó László, secretar – Bokor Tiberiu.

În ceea ce privește propunerea noastră pentru funcția de chestor al Senatului, rămâne tot domnul senator Verestőy Attila. Mulțumesc.

Domnul Mircea-Dan Geoană:

Mulțumesc.

Domnul senator Șerban Mihăilescu, liderul Grupului parlamentar al senatorilor independenți.

Domnul Petru-Șerban Mihăilescu:

Mulțumesc, domnule președinte.

Grupul parlamentar al senatorilor independenți rămâne în componența cunoscută. Conducerea grupului parlamentar va fi reprezentată de aceiași oameni care au fost și în sesiunea trecută, iar reprezentantul nostru pentru Biroul permanent este domnul Cristian Diaconescu.

Mulțumesc.

Domnul Mircea-Dan Geoană:

Mulțumesc și eu.

Domnule senator Onofrei, vă rog. Microfonul 3.

Domnul Orest Onofrei:

Stimați colegi,

Domnule președinte,

Pe procedură, aș vrea să aduc la cunoștință colegilor noștri – și pentru stenogramă – conform art. 41 alin. (1) lit. a) din Regulamentul nostru, că ședințele de plen sunt conduse de un președinte, asistat de doi secretari, de regulă unul de la putere și unul din opoziție. Pentru că actualmente puterea are trei secretari și opoziția doar unul, aș vrea să se consemneze faptul că nu vor fi blocate ședințele de plen și să folosim acel „de regulă”, așa cum este prevăzut în Regulament.

Domnul Mircea-Dan Geoană:

Mulțumesc, domnule senator Onofrei.

Nu cred că era neapărată nevoie de o astfel de precizare. Nu am avut vreun reproș vreodată față de colegii mei, secretari ai Senatului. Indiferent de culoarea lor politică, au condus ireproșabil ședințele noastre, alături de mine sau alături de colegii care au condus ședințele.

Domnule lider Hașotti, vă rog.

Domnul Puiu Hașotti :

Domnule președinte, vă mulțumesc. Într-adevăr, așa este. Întotdeauna am avut totală încredere în secretarii care v-au însoțit la tribună și niciodată n-a fost niciun comentariu. Aș vrea să-i amintesc domnului senator Onofrei și dumneavoastră tuturor că și în perioada în care era o mare și frumoasă – se zicea la vremea aceea – coaliție PDL – PSD au existat trei secretari și nimeni nu a ridicat vreo obiecție în acest sens, tocmai pentru că aveam încredere în colegii noștri.

Domnul Mircea-Dan Geoană:

Mulțumim foarte mult.

Recapitulez pentru a putea să vă supun votului – și rețin propunerea de vot electronic secret, avansată de liderul Grupului parlamentar al PNL. Rog și echipa tehnică să fie pregătită pentru o astfel de procedură de vot.

Vicepreședinți – pentru prima sesiunea a anului 2011 – , colegii: Alexandru Pereș, Ioan Chelaru, Dan Voiculescu și Cristian Diaconescu.

Pentru funcția de secretar al Senatului României colegii: Gheroghe David, Petru Filip, Orest Onofrei și Adrian Țuțuianu.

Iar pentru funcția de chestor al Senatului României colegii: Radu-Mircea Berceanu, Gheorghe Marcu, Dan-Radu Rușanu și Verestóy Attila.

Rog colegii să fie atenți și să fie pregătiți pentru vot.

Vă rog să vă pronunțați prin vot.

Cu 103 voturi pentru, 4 voturi împotriva și 4 abțineri, componența nominală a Biroului permanent a fost aprobată de către dumneavoastră. (*Aplauze.*)

Felicitări colegilor care sunt în aceste funcții. În continuare, numai colegi, nu avem colege în Biroul permanent.

*

În aceste condiții, dați-mi voie ca, în finalul ședinței noastre de astăzi, să vă informez că au fost depuse declarații politice din partea următorilor senatori: Mihail Hărdău, Dumitru Oprea, Gheorghe David, Iulian Urban, Dorin Păran, Augustin-Daniel Humelnicu, Alexandru Mocanu, Șerban Rădulescu, Mihai Niță – Grupul parlamentar al PDL; Grupul parlamentar al PSD – Ilie Sârbu, Adrian Țuțuianu, Ioan Mang, Valer Marian, Trifon Belacurencu, Sorin-Costantin Lazăr, Elena Mitrea, Șerban Constantin Valeca, Alexandru Cordoș, Nicolae Moga, Nicolae-Dănuț Prunea, Doina Silistru; Grupul parlamentar al PNL – Emilian-Valentin Frâncu, Cornel Popa, Marius-Petre Nicoară, iar din partea senatorilor independenți: Vasile Nedelcu, Sorin-Serioja Chivu.

Declarații politice consemnate conform materialelor depuse în scris de către senatori:

Domnul Mihail Hărdău:

Declarația politică se intitulează „Despre minciuni și himere”.

Manifestările consacrate împlinirii a 152 de ani de la Unirea Principatelor Române erau menite să cinstească însemnătatea actului înfăptuit la 24 ianuarie. Onorul adus patriotismului și jertfei, care au animat dorința de unire și integritate națională, a fost întinat de cei care s-au dedat la manipularea grosolană a unui moment istoric celebrând uniunea, iar nu dezbinarea națiunii.

Este trist că am asistat din nou, cu toții, la transformarea actului unirii într-un mobil destinat să sacrifice interesul național pe altarul avantajelor personale. Ostilitatea manifestată de Ziua Unirii nu izvorăște, așa cum ar dori opoziția să ne facă să credem, numai din dificultatea cu care populația resimte măsurile de austeritate în curs, dar și din protecția voit manipulativă a unor insule de rezistență în fața reformei pe care Guvernul și-a asumat-o. Și aici mă refer la reformarea instituțională a statului român pe criterii de productivitate, cu implicații severe în eliminarea statului asistențial.

Prea adânciți într-un sistem fundamentat pe consum artificial, ne regăsim astăzi într-o criză indigenă (cum ar spune unii), dificil de explicat unei populații mai mereu hrănită cu „pomeni electorale sau conjuncturale”, cu efecte negative pe termen lung asupra funcționării statului. Executivul și-a asumat misiunea de reformare înțelegând că himera unui stat ce consumă mai mult decât produce nu mai poate fi apanajul politicii de guvernare.

Fac apel la Mihail Kogălniceanu, care în 1848 a articulat importanța interesului național în reformarea și unirea celor două principate: „Atât dreptatea, cât și epoca în care viețuim, nu mai puțin și chiar interesul bine înțeles al patriei, cer dar neapărat ca să ne întoarcem la vechiul și

mântuitorul princip al contribuției generale; pentru că numai din libera și deopotrivă dezvoltare a tuturor puterilor statului și întrebuințarea lor spre folosul general atârână fericirea țării. Obștesc și adevărat patriotism însă poate să fie numai acolo unde patria își tratează fiii cu o deopotrivă dreptate și dragoste, supuindu-i la aceleași îndatoriri și drituri.”

Principiile contribuției generale și egalității de drepturi au stat la baza reformelor lui Cuza și a realizării statului național unitar românesc. Observ că astăzi se reclamă „statute speciale” care ar excepta de la litera legii acele categorii care întrețin discrepanțe sociale semnificative. Exaltarea și împotrivirea sunt proporționale cu pericolul ca beneficiul material, respectiv poziționarea politică și socială să fie reduse. Recalcularea beneficiilor speciale este o necesitate pe care Guvernul și-o asumă din nevoia de a echilibra un buget sufocat și de a corecta excesele financiare sociale permanentizate de politica postcomunistă a promisiunilor care s-au dovedit deșarte.

Evoluția politică și socială a țării necesită o evaluare a contribuției fiecăruia dintre noi la starea de fapt în care ne aflăm și o promovare a mecanismelor de dezvoltare economică sustenabilă, mai ales într-o țară în care numărul angajaților este inferior numărului pensionarilor. Pensionarea înainte de limita de vârstă a creat o pătură socială inactivă, dar consistentă în rândul celor cu vârste cuprinse între 45 și 60 de ani, contribuind la dezechilibrul bugetar actual. Este vorba de o anomalie bugetară care a declanșat, în premieră după Revoluție, revizuirea profundă a politicilor de acordare a beneficiilor conform contribuției fiecăruia.

Vreau să cred că patriotismul cetățenilor României nu este aservit beneficiilor materiale electorale sau sociale întreținute de opoziție, dar pe care statul nu și le mai poate permite. Suntem datori să ne evaluăm nu numai drepturile clamate, dar și contribuția personală la reformarea statului fără demagogie și fals patriotism.

Vă invit, domnilor parlamentari ai opoziției, să alegeți între a conștientiza importanța interesului național în reformarea statului sau a perpetua utopia iresponsabilă a statului asistențial, o utopie aflată în agonie în întreaga Europă.

Domnul Dumitru Oprea:

Declarația politică este intitulată „Atacarea DNA are ca miză protecția politică”.

Domnule președinte al Senatului,

Doamnelor și domnilor colegi,

Stimați invitați,

Dacă justiția merge, nimic nu mai merge. Cam acesta ar fi dictonul opoziției de astăzi. Tocmai de aceea, spaima paralizantă de DNA a aprins patosul revoluției negre. Cu surle și trâmbițe, șefii PSD, ai PC și falși lideri liberali cheamă poporul sa-i apere de lege. Le-au fost tulburate interesele într-un județ, iar asta nu se poate ierta. Căci dacă este sub lupa justiției un lider local, se poate prăbuși rețeaua, iar viața de partid devine mai săracă și mai riscantă.

Dacă cineva mai avea îndoieli etice, acum au fost clarificate pe deplin. Șefii opoziției nu-și bat capul cu soluții economice, cu alternative la politica Guvernului. Misia lor de bază este protecția personală acordată prietenilor din teritoriu. Aceia trebuie să se simtă siguri, intangibili, imuni la anchete. Altfel, baza organizației se poate revolta și alege alți șefi, mai capabili să le asigure liniștea.

Desigur, arcul puterii nu este nici el străin de astfel de reacții. Sunt destui cei care au încercat să le ușureze situația unor colegi urmăriți de DNA. Din fericire, punctele de vedere ale prim-ministrului și ale șefului statului au fost clare în această privință. Iar justiția poate trece astfel dincolo de amicitiiile tulburi ale unor politicieni. Și totuși, reacția opoziției față de propriile cazuri întrece orice imaginație. Un judecător este jignit și intimidat în mod nepermis. Se fac referiri halucinante la mâini pătate de sânge, planuri pentru răfuieli ulterioare.

În ultimii ani, au existat destule șicanări ale justiției. Indiferent de culoarea politică, unii demnitari s-au simțit deranjați de lege. Însă virulența atacurilor de acum asupra justiției este fără precedent. În plină controversă cu UE privind chestiunea Schengen, PSD, PNL și PC lovesc furibund în procurori. În vreme ce repetă cu stridență teza dictaturii. Deși puterea e înjurată copios la televiziunile lor dragi. La aceleași „antene” unde, cu o figură lividă, Adrian Năstase comentează cu stupoare evenimentele. Din simplul motiv că, pe vremea lui, așa ceva era inimaginabil.

Vă mulțumesc.

Domnul Gheorghe David:

Declarația politică se intitulează „Un nou început”.

Stimați colegi,

Am ajuns la începutul unui nou an calendaristic – 2011 și, totodată, al unei noi sesiuni parlamentare din actuala legislatură. Pentru a prezenta ce ne așteaptă, ce avem de făcut, dar mai ales ce trebuie să facem, am să fac o succintă sinteză a sesiunii precedente și – de ce nu? – a anului 2010, din punct de vedere legislativ.

Am considerat că trebuie să fac acest lucru nu fiindcă dumneavoastră, stimați colegi, nu le-ați cunoaște, ci să vă invit ca acum, la început de nou drum și la jumătatea mandatului nostru, să reflectăm la responsabilitatea pe care o avem față de cetățenii pe care îi reprezentăm în Parlament, respectiv în Senatul României.

Despre un asemenea subiect mi-am îngăduit să vorbesc și la începutul sesiunii precedente. Am toate motivele să o fac și de această dată.

Consider că, indiferent de formațiunea politică pe care o reprezentăm în forumul legislativ al țării, avem datoria să oferim alegătorilor noștri încredere și responsabilitate, astfel încât să le redăm speranțele de mai bine pentru viitor.

Perioada legislativă pe care am parcurs-o a fost una dintre cele mai grele pe care țara noastră a parcurs-o în ultimii douăzeci de ani de democrație, fiindcă în acest timp s-au făcut cele mai mari

și mai grele reforme, din cauza cărora am avut toți de suferit, dar care erau absolut necesare pentru a realiza stabilitate economică și pentru a garanta pensii și salarii celor îndreptățiți.

Au fost și mai sunt încă multe nemulțumiri, însă tind să cred că, după parcurgerea acestei perioade, ne vom putea bucura cu toții de o creștere a nivelului de trai și a calității vieții, în general.

Dragi colegi,

Acum, la începutul acestei sesiuni parlamentare, mai avem câteva proiecte legislative, foarte importante, cum este legislația muncii și altele, pentru țara noastră, pe care trebuie să le dezbatem în regim de urgență, pentru a putea fi implementate cât mai repede.

Haideți, dar, să ne unim cu toții forțele în a rezolva, cât mai repede cu putință, ceea ce așteaptă, încă, de la noi cetățenii acestei țări.

Domnul Iulian Urban:

Declarația politică este intitulată „Certitudinea de nevinovăție”.

Nimeni din România, și aici mă refer la ONG-uri, asociații sau alte forme de asociere civică, nu poate să încerce să stopeze aceste manifestări evidente de intimidare a justiției venite de la Alianța Penalilor PSD – PNL – PC?

Declarațiile liderilor PSD în cazul arestării președintelui pesedist al Consiliului Județean Argeș, Năstase, Ponta, Iliescu, au fost făcute public și pot fi probate oricând ca acțiuni fățișe de intimidare și presiune asupra justiției. N-am văzut până acum niciun șef de procurori ieșind în față pentru a-și apăra oamenii sau pentru a sesiza organele abilitate în legătură cu politicienii care fac afirmații elucubrante nu atât despre justiție, cât despre acțiunile concrete ale procurorilor.

E limpede că la pesediști funcționează certitudinea de nevinovăție pentru ai lor, și nicicum prezumția de nevinovăție.

1. Mandatul de arestare este semnat de către un judecător;
2. Arestul pentru 29 de zile este decis tot de un judecător;
3. Condamnarea definitivă ori nu este hotărâtă de un judecător.

Procuratura prezintă dovezile privind acuzațiile aduse inculpatului, iar avocații celui acuzat încearcă să-i dovedească acestuia nevinovăția. În urma tuturor acestor pași și evenimente petrecute în actul de justiție, să-l numim generic așa, inculpatul poate fi găsit nevinovat ori vinovat. Asta decide judecătorul.

Sigur că trebuie să funcționeze prezumția de nevinovăție pentru oricine, dar, până una-alta, un individ trimis în judecată este inculpat. Asta echivalând cu faptul că asupra lui planează niște acuzații.

Ponta și Antonescu decid cu de la sine putere că justiția n-are voie să aresteze pe nimeni de la ei doar pentru că susțin sus și tare că ai lor sunt neprihăniți, că n-au cum să fie infractori? Cum vine asta? Și ce-i cu solidarizarea asta a infractorilor? De ce justiția nu este lăsată să lucreze? Și, de

fapt, ce vor trepădușii? Liniștea deplină de dinainte de 2004? Când doar Bivolaru, la fel de nevinovat considerat de pesediști, a fost singurul politician infractor care a ajuns la pârnaie și a și executat pedeapsa primită?

Nu există îndoială că acum se joacă o carte mare din partea PSD-ului: totul trebuie compromis, ei sunt niște îngerași, iar dictatorul Băsescu îi oprimă cu poliția lui secretă. Iată că Antonescu preconizează că o să mai fie și alte arestări, dezvăluire de maximă acuratețe! Putea să continue cu următoarele preziceri: o să mai ningă, o să mai plouă... După care să apară la TV și să spună: „V-am zis eu că dictatorul Băsescu o să dea cu ploaie în opoziție!”

Toți de la PSD sunt buni, curați și cinstiți! Toți și-au făcut averile din economiile din salarii! Toți cei de la PSD care au probleme cu justiția sunt victime politice! Încă din '90 acest partid al victimelor inocente a făcut zid în jurul lor și a reușit să-i apere de ticăloșii rătăciți prin firava opoziție care voiau să le facă rău, deși nu controlau sistemul (vezi cazul Emil Constantinescu). Toți cei arestați astăzi sunt arestați la comanda politică a odiosului regim PDL și a sinistrului său dictator Băsescu!

La ordinele odioșilor PDL-iști și ale sinistrului dictator judecătorii arestează, și chiar condamnă, și PDL-iști, dar asta numai ca o perdea de fum, ca să justifice arestările ticăloase din rândul opoziției. Orice arestare a oricărui fruntaș PSD este făcută într-o zi care are o conotație cu ceva, are o legătură, are o trimitere spre altceva, este un mesaj de avertisment și de amenințare. De exemplu, când a fost arestat marele patriot și omul de valoare mondială Cătălin Voicu, Soarele făcea cvadratură cu steaua Alpha Centauri pe bisectoarea din Carul Mare către unghiul ascuțit dintre ouăle lui Adrian Năstase! A fost un mesaj clar și nesimțit că el urmează!

Voiculescu, Vîntu, Năstase, Patriciu sunt niște flori sensibile și curate, niște filantropi, niște patrioți adevărați gata să-și doneze săracilor toată averea strânsă cu sudoarea frunții din munculița lor cinstită. Ei sunt miliardari pentru că au muncit din zori și până-n seară, au conceput și au lansat produse noi și revoluționare care au cucerit piața locală și internațională la fel ca Bill Gates, Steve Jobs etc. Tocmai de aceea, chiorul, marinerul bețiv, dictatorul sinistru împreună cu piticul ardelean porno ochelarist sunt invidioși pe ei și vor să-i distrugă! La fel ca și pe Crin și Victoraș, acești oameni verticali și cu mărețe realizări în viață, care se pricep atât de bine la orice și care vor să ne conducă!

Mizeriile dejectate de la „Antena/Realitatea” depășesc deja orice limită a nesimțirii și infecțiunii morale. Realizați vă rog arhive cu tot ce spun ziariștii din aceste deșeuri media, întrucât peste ani acești indivizi (individe) vor susține că-s perfect curați și profesioniști, dar atunci le va trebui reamintit faptul că în esență sunt demni de milă.

Vă mulțumesc.

Domnul Dorin Păran:

Declarația politică se intitulează „Unirea Principatelor Române – considerații istorice”.

Domnule președinte,

Doamnelor și domnilor colegi,

Susțin în fața dumneavoastră o declarație politică legată de contextul istoric al zilei de 24 ianuarie, considerată Ziua Unirii Principatelor, Moldova și Țara Românească.

Mica Unire, așa cum mai este cunoscută Unirea de la 1859, a fost un proces amplu și complex, desfășurat într-un climat și context politic deloc facil. Importanța evenimentului istoric în sine sa țină de încheierea României moderne și de formarea unei elite românești, elită politică și intelectuală militantă a cauzei unirii.

Dorința politică, contextul favorabil, lobby-ul intens făcut în diferite cancelarii europene, precum și personajul central, Alexandru Ioan Cuza, care devine domnitor al Principatelor (la 5 ianuarie în Moldova și la 24 ianuarie în Țara Românească), au împlinit dezideratul de unire.

Ideea Unirii Moldovei și a Țării Românești, avansată încă din secolul al XVIII-lea, a devenit, după Războiul Crimeii (1853 – 1856), o temă de prim-plan a dezbaterii politice, atât în cele două Principate, cât și pe plan internațional. (Războiul Crimeii a avut principali combatanți, pe de o parte, Imperiul Țarist, iar, pe de cealaltă parte, Imperiul Otoman).

Situația externă pentru români se arăta favorabilă; înfrângerea Rusiei și hegemonia politică a Franței ofereau un plan prielnic punerii în practică a proiectului unionist, cu atât mai mult cu cât Napoleon al III-lea, împărat al francezilor, dorea un bastion răsăritean favorabil politicii sale, care să contrabalanseze expansiunea ruso-sârbă.

Prevederile rezoluțiilor care au pus bazele fuzionării celor două Principate au fost:

- respectarea drepturilor Principatelor și îndeosebi a autonomiei lor în cuprinderea vechilor lor capitulații încheiate cu Înalta Poartă în anii 1393, 1460, 1511 și 1634;
- unirea Principatelor într-un stat, sub numele de România;
- prinț străin cu moștenirea tronului, ales dintr-o dinastie domnitoare dintre cele europene și ai cărui moștenitori să fie crescuți în religia țării;
- neutralitatea pământului Principatelor;
- puterea legiuitoare încredințată Adunării Obștești, în care să fie reprezentate toate interesele nației.

Toate acestea, sub garanția colectivă a puterilor europene care au subscris.

Întrunite în capitala Franței pentru a lua în discuție cererile celor două Divanuri ad-hoc (10/22 mai – 7/19 august 1858), puterile europene au adoptat Convenția de la Paris:

- Principatele își păstrau autonomia sub suzeranitatea Porții și sub protecția celor șapte puteri;
- se adopta denumirea de Principatele Unite ale Moldovei și Valahiei, fiecare având instituții proprii;
- se înființau instituții comune precum Comisia Centrală de la Focșani (care elabora proiectele de lege de interes comun), Înalta Curte de Justiție și Casație, Armata;

- se prevedeau principii de organizare și modernizare a viitorului stat (separația puterilor în stat, desființarea privilegiilor de clasă, egalitatea în fața legii, drepturi politice pentru creștini, libertatea individuală);

- dreptul de vot rămânea cenșitar.

Energia, disciplina și inteligența lui Cuza au dus la promovarea de fond a unor reforme realizate în ideea de a ajunge Occidentul, iar efortul reformativ era cu atât mai important cu cât forțele conservatoare și antiunioniste nu erau maleabile.

În concluzie, pentru noi, 24 ianuarie este data de fundamantare a statului român modern și este data de realizare a unui ideal măreț. Ca domnitor, Alexandru Ioan Cuza merită considerație și respect atât din unghi politic, cât și istoric.

Domnul Augustin-Daniel Humelnicu:

Domnule președinte,

Doamnelor și domnilor senatori,

Stimați invitați,

Prin declarația mea politică de astăzi, intitulată sugestiv „Nu înroșiți și mai mult Marea Roșie!”, mă alătur atât colegilor mei din Comisia pentru politică externă a Senatului, cât și altor persoane îngrijorate de ceea ce se întâmplă în aceste zile în țările nord-africane, țări cuprinse, după cum știți, de „Revoluția Iasomiei”.

Din nefericire, Egiptul se pare că se îndreaptă vertiginos pe urmele dramatice ale Revoluției noastre, ceea ce nu-i doresc din tot sufletul, ca unul care a trecut printr-un astfel de eveniment dureros. Cu acest prilej, în calitate de parlamentar român, voi face la rândul meu un apel atât către populație, dar mai ales oficialităților egiptene, de a nu transforma un protest civil pașnic într-o baie de sânge.

În plus, salut modul în care armata egipteană, asemeni militarilor români din 1989, a adus un plus de siguranță, ordine și respect în rândurile manifestanților civili, chiar dacă nu a fraternizat neapărat cu civilii, așa cum s-a întâmplat la București. Iar acest lucru este cel mai important în astfel de momente crâncene, ca armata să sprijine și să slujească cetățenii, indiferent dacă o face împotriva unui dușman extern sau intern. La urma urmei, armata trebuie să apere democrația unei țări cu orice preț, iar acesta este apelul meu și cred că al tuturor românilor în acest moment.

Pe de altă parte, nu are rost, de la această tribună, să căutăm cu intransigență vinovați. Aflat la putere de peste 30 de ani, președintele Hosni Mubarak pare a avea profilul clasic al unui dictator longeviv și nemilos. Cu toate acestea însă, nu putem să trecem cu vederea nici faptul că Mubarak a continuat moștenirea stabilității și a păcii promovate de predecesorul său, Anwar al-Sadat, ucis într-un atentat în 1981 pentru tratatul de pace încheiat cu Israelul.

Aproape de butoiul de pulbere al Orientului Mijlociu, președintele Mubarak și-a ținut țara cât mai departe de războaie, transformând-o într-un loc sigur atât pentru cetățenii săi, cât și pentru turismul internațional, fapt ce a adus multe beneficii Egiptului, stimulându-i dezvoltarea economică. Din nefericire, prețul plătit a fost restrângerea unor libertăți și drepturi cetățenești, pe care, după cum se vede, poporul egiptean nu o mai acceptă, mai ales în contextul crizei economice internaționale, care a lăsat urme și pe malurile Nilului.

Oricum, prezentul și viitorul sunt mult mai importante acum pentru egipteni. Poporul egiptean trebuie să fie foarte atent la provocările care i se deschid în față. Indiferent dacă președintele Mubarak va pleca acum de la conducerea țării sau la alegerile electorale care oricum erau programate anul acesta, egiptenii trebuie să fie foarte atenți la ceea ce aleg, să nu cumva să cadă „din lac în puț”, cum spune o veche vorbă din bătrâni.

Le-aș sugera chiar să ne studieze istoria și să nu aleagă și ei vreun echivalent egiptean al lui Ion Iliescu, cum am făcut noi, care am reușit ca după 50 de ani de stagnare comunistă s-o mai lungim încă 20 de ani cu o tranziție în ritmul galopului de melc. Sau, mai rău, din stabilitate să treacă la un regim fundamentalist care să-i târască în războaie din motive extremiste. Eu mi-am dorit întotdeauna ca celebra „Ciocnire a civilizațiilor”, de Samuel P. Huntington, să fie o simplă lucrare de artă literară, și nu un prevestitor al unui sumbru adevăr.

Acestea fiind spuse, de aici, din România, ne rugăm pentru egipteni ca violențele să înceteze, iar revoltele cetățenilor să se încheie cu un final fericit, adică o democrație autentică și stabilă.

Domnul Alexandru Mocanu:

Declarația politică se intitulează „Cine a pierdut alegerile?”.

Un an de la alegerile prezidențiale: cine a pierdut alegerile?

A trecut mai bine de un an de la alegerile prezidențiale. Dacă întrebi: „Cine a pierdut alegerile?”, invariabil, răspunsul va fi: „Mircea Geoană”.

Răspunsul este corect din punct de vedere constituțional. Dar timpul scurs de atunci, modul în care actorii și intervenienții din alegeri s-au raportat la criza economică din România (de fapt, din lumea întreagă), ne-au ajutat să stabilim și o ierarhie a prejudiciilor. Eu fac parte din aceia care au identificat următoarea ierarhie a pierzătorilor:

Locul 1 – presa;

Într-un stat democratic, o autentică campanie jurnalistică nu e niciodată un război. Și nici nu seamănă cu un război. A susține un candidat politic nu înseamnă a intra în război cu celălalt. Iar o campanie de susținere nici nu se face cu mijloacele războiului. Ei bine, în campania electorală din 2009 presa a pierdut războiul. E drept, încă e multă mișcare în tranșee, dar spuneți-mi: ce a rămas în spatele frontului? O ruină, asta a rămas. Nu-mi cereți să dau și excepțiile. Nu-mi reproșați că generalizez. Aici percepția chiar contează, iar aceasta e nu doar percepția publicului, ci și a

observatorilor acestor alegeri. E poate cea mai dură răzbunare a lui Traian Băsescu pe presă, iar omul a reușit asta, vorba unui prieten, „fără să facă nimic”.

Locul 2 – oamenii de afaceri care au băgat bani în campania lui Geoană și proprietarii de media care și-au spart onorabilitatea trusturilor de țesta lui Traian Băsescu;

Puțini dintre aceștia au avut un „plan B” pentru 2010, de vreme ce au jucat totul pe o singură carte. Pentru alții, acest „plan B” este încercarea disperată de a relua și gestiona relația cu învingătorul – oricât de greu se înghite o asemenea broască.

Locul 3 – Crin Antonescu;

După succesul din turul întâi, avea câteva posibilități de a-și juca cărțile după regulile unei politici curate: pentru imaginea și linia partidului, pentru așteptările simpatizanților care și-au pus speranța în acel „alt mod de a face politică” și pentru a rămâne în acord cu el însuși. A ales-o pe cea mai proastă: nu neapărat alături de Geoană, cât mai ales în echipa acestuia (și știm bine despre cine vorbim!). Antonescu numai printr-un mare noroc va ieși viu politic dintre cele trei pietre de moară care râșnesc abilitatea sa: dorința PNL de a governa, necesitatea ca PNL să ofere o alternativă la maniera coloșilor PDL și PSD de a face politică și ușurința cu care s-a lăsat îmbrățișat de bucuria tâmpă a lui Geoană din seara alegerilor. De aceea, astăzi, Antonescu sacrifică atâtea principii liberale și forțează oficializarea „alianței socialiste” cu PSD.

Locul 4 – cetățenii;

Ei „au pierdut” pentru faptul că, în lipsa unei personalități noi, cu anvergură, viziune și bună-credință, mereu aleg „răul cel mai mic”.

Locul 5 – Traian Băsescu;

A pierdut alegerile în România, dar a fost salvat de voturile românilor care nu trăiesc în țară. Are la dispoziție patru ani ca să recâștige considerația, stima și respectul celor siliți să treacă odată cu el prin această criză economică.

Locul 6 – Geoană;

A avut, practic, cel mai puțin de pierdut: topăiala sa de după închiderea urnelor și sărutul reverului lui Crin Antonescu au făcut din el o victimă inocentă. În definitiv, câți dintre noi avem bucuria de a ne juca, în prime-time, câteva ore de-a Președintele, iar milioanele de oameni care se uită la noi chiar să creadă asta?

Înfrângerea lui ne era necesară tuturor:

- nouă, pentru a ne da o lecție celor care am crezut că manipularea violentă poate face președinte chiar și pe un „prostănac”;

- PSD-ului, care avea nevoie de un eșec răsunător care să elibereze tensiunile acumulate în ultimii cinci ani între plăcile tectonice ale partidului;

- celor care au băgat bani în campania lui Geoană și „mogulilor”, care au pus toată miza pe o singură carte, pentru a le reaminti că, pe lângă bani, forță mediatică și alianțele din culise, în alegerile prezidențiale mai contează și stofa candidatului;

- prezumtivului Guvern Johannis, pentru că n-a apucat să fie conglomeratul de interese și datorii acumulate de candidatul Geoană în campanie și care, astfel, va putea să rămână imaginea unui guvern ideal.

Cam astea sunt, în opinia mea, unele dintre consecințele alegerilor prezidențiale din decembrie 2009. Lor li se adaugă o multitudine de „fracturi” la nivelul societății, generate de reformele profunde, adesea dureroase, inițiate în toate domeniile de activitate. Este o luptă „pe viață și pe moarte”, între vechi și nou. În această cheie trebuie citită și atitudinea liderilor opoziției față de demersurile justiției în luptă cu corupția.

Domnul Șerban Rădulescu:

Declarația politică se intitulează „Struțocămila USL: ideologii contrare, dorință de parvenire și sete de răzbunare”.

Domnule președinte,

Distinși colegi,

A mai apărut o alianță politică cu acte în regulă, parafate în văzul întregii țări, cu zâmbete, voioșie, dar și cu amenințări războinice la adresa celor care nu sunt de partea inițiatorilor. Ca ceva obișnuit în politica românească, nu se pune problema unei ideologii asemănătoare, care să adune într-o matcă șuvoiul debordant al unor idei comune, fie și răzlețite, economice, sociale, politice.

Partidul Conservator se desprinde nonșalant de PSD, care l-a propulsat în Parlament, și se agață sau e agățat de Partidul Național Liberal, cu care leagă o prietenie trainică, bazată pe interes, formând Alianța de Centru Dreapta.

PSD iartă trădarea PC și se pupă romantic cu alianța nou formată, închegând Uniunea Social Liberală. Politica românească e mereu surprinzătoare, deși, cu puțină atenție, se poate desluși interesul celor ce apar în fața națiunii recitând demagogic poezia salvării României.

Nu există un proiect viabil, alternativ la cel propus de Guvernul actual. Doar niște promisiuni pe care orice om serios le tratează cu precauție. Ce-și propune această nouă alianță? Înlăturarea prin orice mijloace a Guvernului actual și, dacă se poate, a președintelui Traian Basescu, pentru a pune mâna pe putere, cu tot ce înseamnă ea. După aceea, se trece la împărțirea portofoliilor, de sus până jos, conform unui algoritm bine precizat. Asta e tot.

Important pentru ei e să ajungă să aibă ce-și împărți între ei. Poporul? O va duce bine. Cum? Nu știm. Vom vedea. O lectură chiar superficială a protocolului USL arată că aproape în totalitate acesta se referă la modul în care vor fi împărțite funcțiile pe plan local și la centru.

Trebuie să admit, forța electorală a acestei alianțe nu trebuie subestimată: cântecul de sirenă a produs aproape întotdeauna foarte multe victime.

După ce s-a arătat dispus să renunțe la principiul liberal al cotei unice doar de dragul funcțiilor, Crin Antonescu mai face o concesie majoră prin încheierea acestei alianțe: acceptă că viitorul candidat la președinție să fie desemnat în urma unui sondaj de opinie, fapt care nu-i oferă garanția că el va fi în această postură, așa cum promisese electoratului său.

Domnul Mihai Niță:

Declarația politică este intitulată „Stânga și dreapta, unite prin «afinități de natură doctrinară», sub sigla USL”.

Apoteoza politicii românești tocmai s-a produs. Am asistat sâmbătă, 5 februarie, la scrierea unei pagini „glorioase” în politica națională. Stânga s-a aliat cu dreapta. Precum am zice că, spre binele României, s-au unit dealul cu valea, gerul cu arșița sau râsul cu plânsul. Cel puțin interesantă strategia celor trei partide – PSD, PC și PNL, care, în strădania lor obsedantă și disperată de a reveni la putere, au ajuns la ultima soluție!

Cu toții știm că polii opuși se resping, dar la noi totul este original în politică. Prin urmare, respectiva alianță ar putea fi considerată drept nefirească. Dar teoria filozofică a luptei contrariilor vorbește și despre lupta neantagonică dintre contrarii. Cu certitudine, actualmente, proaspăta Uniune Social Liberală probează un astfel de experiment. Concubinajul notoriu anterior alianței, dintre PSD+PC și PNL, prin care minoritarii liberali au rămas la putere susținuți en gros de partidul domnului Iliescu, a funcționat cu succes, chiar dacă mariajul lor, negat oficial, a mai adus încă o povară temporară disimulată și destul de grea pe umerii acestei țări.

Oficializarea acestei căsătorii din interes – condiționată de împărțirea pe din două a averii – este justificată de către liderul PNL, Crin Antonescu, prin așa-zisele „afinități de natură doctrinară”. Probabil că Domnia Sa are dreptate. Știe oricine că seceta și inundațiile, deși sunt fenomene contrare, aduc nenorociri la fel de mari în viața oamenilor. Dacă asta era perspectiva domnului liberal în momentul când a comis declarația privind alianța dintre stânga și dreapta, n-avem decât să-l felicităm pentru spiritul său rafinat și vizionar.

Rămâne de văzut, mai departe, ce efecte va avea gestul politic al triumvirilor pentru soarta românilor și pentru cea a partidelor pe care le conduc. Nu de alta, dar, fără de voie, ne duce gândul la Alianța celor trei împărați, din 1873 – Alexandru al II-lea, Franz Joseph I și Wilhelm I, prin care suveranii urmăreau să adopte o linie de conduită comună în politica Rusiei, Austriei și Germaniei. Numai că, ulterior, conflictul de interese dintre semnatarii acelei alianțe a condus la încordarea relațiilor dintre ei și la scindarea alianței, determinând crearea celor două blocuri militare: Tripla Alianță și Antanta. Dar poate că pe triumvirii de azi nu-i interesează lecțiile oferite de istorie.

În ce ne privește, nu ne stresăm prea mult pentru viitorul politic al celor vizați, însă Realitatea cotidiană, pe care o percepem la TV prin Antene, mediatizează ostentativ în prim-plan evenimentul politic al anului, pe care nu-l putem trece cu vederea. Ca atare, constatăm și poziții intrapartinice de natură conflictuală, printre care aceea adoptată de unul dintre cei mai importanți pesediși – domnul Vanghelie, care zice cam așa: „Pe mine e greu să mă convingă cineva. Eu am principii.” Să deducem din aceasta că restul colegilor săi n-ar avea principii?! Nici domnul Orban nu se arată mai încântat de noua schimbare. Liderul onorific al PSD are, ca de obicei, opinia proprie: „Nu e un moment simplu și unii cred că asta ar însemna concesii în planul ideologic al formațiunii sale. Este vorba de un act politic conștient al unei alianțe în care partenerii își păstrează fiecare fizionomia sa.” Așa mai înțelegem și noi cât de clară este încurcătura.

Până una-alta, n-avem decât să constatăm că amprenta cea mai pregnantă pe certificatul de „ménage à trois”, emis pe 5 ale lunii, aparține domnului Voiculescu. Domnia Sa și-a văzut visul împlinit, profitând de avantajul vârstei și experienței, în fața omologilor săi tineri și ambițioși. Este primul care a propus o alianță PSD – PNL, la începutul lui 2010, dar și la sfârșitul anului, acesta avansând chiar și un termen pentru realizarea obiectivului: februarie 2011. Nota Bene! Până în decembrie 2010, partenerii săi întru alianță respinseseră sistematic ideea unei alianțe PSD – PNL oficializată la tribunal. Mai mult chiar, ne amintim de sancțiunile pe care conducerea PSD le-a aplicat celor care au vorbit despre oportunitatea unei astfel de alianțe. Unii dintre vechii liberali atrăgeau atenția colegilor asupra pericolului pierderii identității politice, înainte de parafarea Alianței. Acum îi mai auzim doar cum tac în această privință. E și asta un fel de atitudine.

Deocamdată, cam asta se vede. Nu se prea vede, în schimb, că aliații de azi au fost la putere atunci când România a rămas fără agricultură, fără industrie și resurse naturale, fără banii din băncile devalizate, fără patrimoniul național, oferind populației doar probe de infatuare și rapacitate, himere precum Caritas și FNI. Ar mai fi de notat convingerea declarată a celor trei personaje politice cum că și-ar fi căsătorit partidele în interesul națiunii române, pentru că așa le-ar fi cerut lor țara. N-ar fi surprinzător să aflăm mai târziu că se gândeau la țări diferite. Pe noi ne preocupă numai România reală și poporul român, în serviciul căruia ne-am angajat și pe care am jurat să-l servim cu credință.

Domnul Ilie Sârbu:

Declarația politică este intitulată „4,7 milioane de cartușe?!... Un fleac, i-am ciuruit!”.

Dacă nu era de ajuns ca prin măsurile de austeritate impuse până acum viața a milioane de oameni să fie distrusă, ei bine, Guvernul Boc IV s-a gândit să fure și ultima „armă” legală pe care o mai dețin românii: speranța că, după fiecare zi tot mai sumbră și mai adâncită în lipsuri, în care și-ar fi putut striga durerea ieșind în stradă sau și-ar fi putut apăra demnitatea în fața celor care i-au umilit atât de des, ar putea recupera măcar o parte din drepturile subtilizate de guvernanți cu o conștiință atât de revoltătoare.

Pesemne că la auzul intenției Jandarmeriei Române de a achiziționa echipament de aproximativ 10 milioane de euro (peste 42,2 milioane de lei, așa cum reiese din anunțul de pe site-ul www.e-licitatie.ro) destinat pentru „reprimarea revoltelor”, românii vor ajunge să nu se mai gândească nici măcar dacă să obțină autorizație de protest, darămite să iasă cu adevărat în stradă. Și au și de ce să se teamă: 10 000 de căști de protecție, 475 de pulverizatoare, 300 de pistoale mitralieră, 406 puști, 33 500 de cartușe pentru lansatoare, 1 000 de grenade fumigene, 1 000 de petarde, 10 500 de grenade lacrimogene și 4,7 milioane de cartușe.

10 500 de grenade lacrimogene?! Pentru ce?!

4,7 milioane de cartușe?! Pentru cine?!

Ar fi putut manifestațiile violente regretabile, din ultima perioadă, din Egipt și Tunisia să influențeze în vreun fel intențiile Ministerului Administrației și Internelor? Să fie oare o coincidență faptul că data de 1 martie 2011, prevăzută pentru începerea procedurilor de atribuire a contractului, survine la scurt timp după incidentele de la Iași și Focșani, atunci când, de Ziua Unirii, românii adunați în stradă și-au întâmpinat conducătorii cu huiduieli și invective?

Să nu omitem faptul că una din atribuțiile forțelor de ordine este și aceea de a restabili ordinea publică, o acțiune specifică ce se bazează, la nevoie, și pe folosirea „mijloacelor și materialelor tehnice din dotare”, cu scopul de a redresa situația nou creată și a o aduce la o stare de normalitate.

Deși purtătorul de cuvânt al Jandarmeriei Române, căpitanul Marius Teodorescu, a declarat ieri în cadrul emisiunii „Ora de foc” de la „Realitatea TV”, la care am participat și eu, că lista bunurilor care ar putea face obiectul unei achiziții este prevăzută în programul anual al achizițiilor publice, a răspuns evaziv și fără să mă lămurească câtuși de puțin la întrebările mele: „De ce necesarul nu se face în funcție de necesități și pentru ce preconizează că le sunt necesare asemenea cantități?!” Mi se pare lipsită de importanță și, pe alocuri, sfidătoare încercarea stângace de a nu tulbura apele și mai mult, prin afirmația: „Nu este necesar să cumpărăm tot, este doar un anunț de intenție.”

Dar cum în România, de șase ani încoace, se gândește strâmb și se acționează ca atare, se poate ca la baza unor astfel de decizii absurde să stea frica guvernanților de furia celor mulți, furia celor de care și-au bătut joc. Ce nu e de înțeles însă este dorința de a dota jandarmii de parcă la orizont s-ar profila un adevărat război! Un război împotriva pensionarilor amărâți, împotriva profesorilor și a cadrelor medicale, împotriva colegilor polițiști. Să nu mai vorbim de faptul că această achiziție de 10 milioane de euro se face într-un moment mult prea delicat, total nepotrivit, pentru ca poporul român să poată înțelege utilitatea acesteia. Desigur, e mult mai ușor să reprimi potențiale revolte, decât să te zbați să găsești soluții pentru a le preîntâmpina...

În urma manifestațiilor din Moldova, orgoliul doamnei Udrea și al președintelui Băsescu a fost, cu siguranță, profund atins. Deși nu e o asociere fericită, nu ai putea să nu te gândești că cele

4,7 milioane de cartușe ar fi destinate, la figurat, desigur, fiecărui alegător care a votat cu Băsescu; ceilalți 4,7 milioane nu mai contează, oricum au fost ciuruiți.

Domnul Adrian Tuțuianu:

Declarația politică se intitulează „Felicități, domnule Băsescu! Statul de drept în România a murit”.

„A fost ucis” e, de fapt, exprimarea corectă. Ați încercat din răspuțeri, v-ați dat în cap și peste cap, dar ce treabă bună v-a ieșit! Nu v-a fost ușor, știu asta. Dar la fel de bine știu cât de harnic și perseverent sunteți atunci când țintiți către obiective majore. Iar acesta este, fără doar și poate, unul colosal.

Și când mă gândesc că totul a plecat de la o banală urare de omenie... „Să trăiți bine!” Ce vremuri! Mai țineți minte? Știați de-atunci cum vor decurge lucrurile, ca un căpitan precis care nu se abate un moment de la întâlnirea cu aisbergul. „Justiție pentru toată lumea!” Naiba știa atunci ce va să-nsemne asta. Ne-ați binecuvântat cu Monica Macovei, gratulată de români drept cea mai mare nenorocire care i s-ar fi putut vreodată întâmpla sistemului de justiție din România. Vă plăcea de doamna Macovei. Avea aplomb, siguranță în mișcări. V-a dat procurorii pe mână fără să cârtească. Nici dumneavoastră n-ați cârtit. Și totul a început de-atunci să se miște. Restul e nefasta istorie a ultimilor șase ani, șase ani în care România s-a transformat în ce și-a dorit președintele ei: un stat bolnav, cu o democrație de mucava, mimată cu precizie prin intermediul unor instituții care, deși există, nu există.

Stimați colegi,

Am făcut această introducere memorială în contextul consecințelor a ceea ce Traian Băsescu și Partidul Democrat Liberal au creat, au hrănit și patronează la ora actuală: un regim politic autoritar, nedemocratic, cu o justiție făcută preș la picioarele acestor indivizi.

Ce i se întâmplă acum președintelui Constantin Nicolescu nu e vreo surpriză. E doar rezultatul firesc al acestei demențe totalitariste pe care, stimați colegi din arcul puterii, cu mândrie o cauționați. Să încătușezi un om și să-l bagi în pușcărie doar pentru că vrei să dai un semnal de „stați în banca voastră” e prelungirea bolnavă a unui regim bolnav. Să-ți trimiți ogarii DNA peste un om atunci când îți vine ție cheful ține tot de boală. Să te trezești că brusc, peste noapte, Constantin Nicolescu a devenit un pericol public ține de o mizerie grețosă.

Sunt curios, domnilor colegi din PDL care tot vă dați cu părerea nonstop la televizor, dacă aveți habar de condițiile și cazurile în care se dispune arestarea inculpatului. Vă recomand călduros articolul 148 din Codul de procedură penală, poate-l transmiteți și prietenilor dumneavoastră procurori. Și dacă dumneavoastră găsiți acolo vreo prevedere în temeiul căreia Constantin Nicolescu trebuia arestat, eu o mănânc.

Sau vă întreb altfel. Cu ce e, domnilor, mai periculos Constantin Nicolescu decât domnul Falcă de la Arad, finul Măriei Sale Traian Băsescu? Cu ce e mai periculos Constantin Nicolescu

decât Monica Iacob-Ridzi, prietena fiicei Măriei Sale? Cu ce e mai periculos Constantin Nicolescu decât domnul deputat PDL Dan Păsat, cel care mergea prin comunele județului Giurgiu șantajând și amenințând primarii ca să obțină contracte pe bani publici? În fine, cu ce e mai periculos domnul Nicolescu decât entuziastul primar de Târgoviște, Gabriel Boriga, campion la dosare penale, unele cu pagube de cel puțin trei ori mai mari decât i se impută președintelui Consiliului Județean Argeș?

Răspundeți, domnilor! Pentru că singura diferență pe care eu o sesizez e aceea că unul reprezintă PSD, iar restul – cohorta de argați portocalii. Iar când vine vorba de portocaliu, DNA are reglementări separate.

Când vine vorba de portocaliu, totul se mișcă în direcția care trebuie. E nevoie de o majoritate la Curtea Constituțională? Se face majoritate. E nevoie de un CSM docil, ascultător? Se decapitează CSM. E nevoie de o presă obedientă? Se face presa neascultătoare atentat la siguranța națională. E nevoie de mai multe voturi aiurea? Se comandă la repede-numărătorul Baconschi o propunere de hoție prin corespondență. E nevoie de un furt generalizat la viitoarea campanie electorală? Se dă ordin și la Autoritatea Electorală și se întocmește un proiect pe măsura PDL. E nevoie de o condamnare? Se rezolvă rapid. Îmbrăcăm câțiva procurori în judecători și gata. Statul funcționează ca uns.

Stimați colegi,

Mă opresc aici cu intervenția mea. Atât doar vreau să vă mai spun. Dacă pe unii dintre dumneavoastră trimiterea la pușcărie a oamenilor fără motiv vă satisface, să mă credeți pe cuvânt când vă spun că, dacă așa construim statul în România, mai devreme sau mai târziu, în funcție de cum ați supărat pe unul sau pe altul, abuzul se poate întoarce și împotriva dumneavoastră. Dacă asta e România în care vreți dumneavoastră să trăiți, dacă regimul politic tip Belarus sau Iran e modelul democratic cu care vă mândriți, dacă vă place că au reînviat anii '47-50, când stăteau oamenii cu geamantanul pregătit la ușă, așteptând să fie arestați din moment în moment, înseamnă că suntem definitiv și iremediabil distruși.

Vă mulțumesc.

Domnul Adrian Țuțuianu:

Declarația politică se intitulează „Ioan Botiș: incursiune de la bibilici la Titanic”.

Stimați colegi,

Aș fi dorit ca declarația mea de astăzi să aibă drept temă alt subiect, dar mi-e imposibil să trec peste zicerea domnului ministru Botiș de acum câteva zile. La categoria „Din puțul gândirii”, domnul Botiș a găsit de cuviință să mai iasă din umbra nedreaptă în care intrase în ultima perioadă. A încercat ceva cu bibilicile, dar n-a ieșit ce și-a dorit. S-a pregătit mai conștiincios și a ieșit din nou „pe piață”, epatând cu o declarație de colecție: „Datoria noastră este să căutăm soluții astfel încât acest Titanic (România) să găsească regimul cel mai bun de înaintare.”

Pe cuvântul meu că o comparație mai potrivită nu putea ieși din gura unui ministru al Guvernului Boc. Și pariez că, oricât și-ar da de-acum încolo silința domnii Funeriu, Ialomițianu sau Vreme, n-or să poată detrona prin perlele dumnealor pe aceasta a lui Ioan Botiș.

Carevasăzică, România-i ca Titanicul. Domnilor, jos pălăria. După un președinte mincinos, după un premier mincinos, avem de-a face cu un ministru dramatic de sincer. Pentru că, oricât s-ar strădui unii și alții să coloreze ambiental fraza ministrului muncii, ea e cât se poate de reală. România anului 2011, România portocalizată până la greață, România lui Băsescu și Boc e la fel ca Titanicul – merge cu pași repezi și siguri spre dezastru. Faliment îi spunem nou,ăștia mai cârcotași.

Să vă mai prezint cifre? E inutil. Știți și dumneavoastră – deficit, inflație, datorie externă, salarii masacrate, pensii impozitate și ciopârțite, medici alungați din țară, profesori umiliți, bătrâni batjocoriți, militari călcați în picioare, categorii sociale învrăjbite una împotriva alteia. Rețetă de succes pentru un regim despotice și cinic.

Revenim la Titanic. Domnul Botiș face comparația, dar nu continuă cu câteva precizări necesare. Asemenea vaporului devenit simbol al eșecului, România ne-a fost și ne este prezentată de guralivii portocalii drept o țară stabilă, sănătoasă și indestructibilă în itinerariul ei spre reformare. Asemenea Titanicului, țara se îndreaptă cu o viteză de nestăpânit către nenorocire. Acolo a fost aisbergul, aici e falimentul, sărăcia și sărăcirea cu premeditare. Asemenea Titanicului, bărcile de salvare sunt puține și doar pentru „cei care merită”.

Cine sunt cei care merită? Păi luați drept model de triaj hotărârile de guvern emise pe bandă rulantă în decembrie anul trecut. Acele hotărâri prin care se dădeau bani cu de la Boc putere. Erai PSD-ist, PNL-ist, PRM-ist, PNG-ist, PC-ist – nu primeai nimic. Aveai inima portocalie – generozitatea se revărsa peste tine. Criteriul se respectă cu strictețe. Și pe Titanic erau câțiva indivizi cu buzunare largi care aruncau femeile și copiii din bărci și se salvau pe ei. Situația se repetă acum: în numele îmbogățirii excesive a unei clientele de partid, sunt sacrificați copii, mame, pensionari, salariați.

În fine, căpitanul vaporului a forțat izbirea de aisberg, ordonând, în numele unei arogante sinucigașe, să se mărească viteza de deplasare. La noi, Marinarul-șef e ceva mai abil. A găsit un nume pretențios pentru dezastrul în care ne împinge cu viteză prin măsurile scornite: îi zice „Reforma statului”. Nimeni nu știe ce înseamnă asta, nimeni nu știe la ce se referă, singura certitudine fiind aceea că, în numele ei, țara se prăbușește.

Domnule Botiș,

Nu știu dacă România se va scufunda, în ciuda eforturilor monumentale pe care le faceți în direcția asta. Dar fiecare ceas în care dumneavoastră, Emil Boc, Ialomițianu, Elena Udrea, PD-L, Traian Băsescu rămâneți la cârmă înseamnă un risc sporit pentru ca țara să devină o epavă.

Vă mulțumesc.

Domnul Ioan Mang:

Declarația politică este intitulată „Sănătatea românească, în grea suferință”.

Stimați colegi,

În declarația politică de astăzi aș dori să mă refer la o nouă contraperformanță înregistrată de către Guvernul Boc-Băsescu: România a ajuns țara din Uniunea Europeană care cheltuiește cel mai puțin pentru sănătatea cetățenilor săi.

Datele statistice ne arată foarte limpede: doar 230 de euro va fi suma alocată de stat pe cap de locuitor, în 2011, pentru sănătate! Dacă ținem cont de faptul că acești 230 de euro reprezintă mai puțin de o zecime din cât alocă statele din vestul Europei, nu trebuie să ne mai mire că președintele statului, domnul Băsescu, preferă să se opereze de hernie de disc la o clinică din Viena sau că doamnele deputat din PDL, Teo Trandafir și Monica Iacob-Ridzi, au ales și ele tratamentul tot la un spital din Austria.

Conform bugetului propus de către Guvern, Casa Națională de Asigurări de Sănătate va trebui să se descurce în acest an cu 16,5 miliarde de lei (circa 3,9 miliarde de euro), cu 7% mai puțin decât anul trecut. Ministerul Sănătății va primi 4,4 miliarde de lei (puțin peste un miliard de euro), ceea ce reprezintă cu 40% mai puțin decât sumele cheltuite anul trecut. Altfel privite, aceste cifre ne arată că statul român a alocat anul trecut pentru sănătate circa 275 de euro pe cap de locuitor, în timp ce anul acesta, așa cum am mai spus, suma va fi doar de 230 de euro. Adică noi, în loc să progresăm, de fapt regresăm. În comparație cu alocările altor state din Uniunea Europeană, care depășesc și 3 360 de euro în Austria sau 5 500 de euro în Luxemburg, suma este infimă. Iar, la modul cum gândesc și acționează actualii guvernanți de dreapta, situația nu se va modifica semnificativ nici în viitorul apropiat.

Mă bucur totuși că în cadrul dezbaterii parlamentare, la inițiativa și prin presiunea opoziției, s-a reușit degajarea unui compromis, astfel încât bugetul sănătății să fie suplimentat. Sistemul va rămâne în continuare subfinanțat și prost gestionat, dar poate, în acest fel, vom reuși totuși să mai limităm din proporțiile dezastrului și să mai reducem, e drept, cu puțin, din efectele negative ale viziunii criminale a Guvernului Boc-Băsescu.

Cu siguranță, fiecare dintre noi s-a întrebat care sunt, de fapt, sumele cheltuite în România pentru sănătatea cetățenilor. Este o întrebare grea, la care puțini știu un răspuns exact. Și asta din cauza multor elemente necunoscute sau greu de evaluat. Mai întâi sunt sumele alocate de stat, apoi cele plătite de pacienți din buzunar, la care se adaugă serviciile medicale private nedecontate la CNAS, plățile informale – pe care Banca Mondială le estimează la circa 350 de milioane de euro anual, precum și asigurările private de sănătate. De anul acesta, conform planurilor Ministerului Sănătății, se vor adăuga și sumele generate de introducerea coplății. De asemenea, va trebui să luăm în calcul și implicarea autorităților locale în finanțarea spitalelor ca urmare a procesului de

descentralizare. Consiliile locale și județene se pregătesc să facă investiții atât din fonduri proprii, cât și prin accesarea fondurilor europene.

Adunând toate acestea, am putea să ne așteptăm la o sumă impresionantă. Nicidecum, spun specialiștii în domeniu! Conform Organizației Mondiale a Sănătății, cheltuielile pentru sănătate în România s-au ridicat la 369 de dolari per capita sau 592 de dolari la paritatea puterii de cumpărare. Din această sumă, de la bugetul de stat au fost acoperite cheltuieli de 296 de dolari per capita (475 de dolari la PPP), diferența de 73 de dolari (circa 180 de lei) fiind suportată din buzunarul fiecărui pacient, ca plată pentru diverse servicii medicale și medicamente.

Revenind la comparații, suma cheltuită în România reprezintă doar o fracțiune din cei 4 523 de dolari cheltuiți pentru un austriac, ori cei 7 354 de dolari per capita cheltuiți în Norvegia. Dar să nu mergem atât de departe. Stăm mult mai rău chiar decât alte țări chiar de aici, din Europa de Est. Suma cheltuită în România nu reprezintă decât jumătate din cei 1 141 de dolari, cât se cheltuiește în Cehia, de exemplu.

Desigur, nu sunt importante doar sumele absolute cheltuite de fiecare stat. Contează mai ales eficiența sistemului. Și la acest capitol țara noastră este într-o situație dezastruoasă. În România, finanțarea sistemului a tot crescut în ultimii ani și, totuși, sume uriașe se pierd în fiecare an; fie din cauza unor acte de corupție, fie din cauza utilizării ineficiente a resurselor. Conform unor estimări ale Organizației Mondiale a Sănătății, între 10% și 25% din banii alocați sănătății se scurg anual spre diverse buzunare, din cauza corupției instalate doar în zona de achiziție a medicamentelor și echipamentelor medicale.

Așadar, în România, nu numai că nu există bani suficienți pentru sănătate, dar și ceea ce există se fură sau se cheltuiește prost. Și chiar dacă au existat eforturi ale Ministerului Sănătății, spitalele din România continuă să înregistreze arierate semnificative, de ordinul zecilor de miliarde în fiecare lună, din cauza modului în care funcționează acest sistem. Mă refer aici, cu precădere, la întârzierile nepermis de lungi generate de modul în care funcționează Casa Națională de Asigurări de Sănătate. Banii ajung foarte greu la spitale, iar de aici se creează un lung lanț al slăbiciunilor, la capătul căruia cei care pierd cel mai mult sunt pacienții.

Impactul acestei politici bugetare asupra sistemului de sănătate se vede cu ochiul liber: avem un act medical de foarte slabă calitate, avem plecări masive ale personalului medical calificat spre alte state europene. Doamne ferește să fii nevoit să te internezi în vreun spital din România! În spitalele din România se moare cu zile, astfel că, în loc să fie o instituție spre care să te îndrepti cu încredere și speranță, acestea au ajuns un loc pe cât e posibil de evitat. Chiar și de către guvernanți.

Așa înțeleg pedeliștii și domniile Băsescu și Boc că trebuie să funcționeze statul social: fără a asigura o finanțare optimă și un management eficient pentru sistemul de sănătate. Oricum pe Domniile Lor nu prea îi afectează această stare de fapt. Atunci când au o problemă medicală, își

permit să se trateze fie în Austria, fie în alte state ale Uniunii Europene. Omul de rând este, în schimb, nevoit să suporte umilința și mizeria de zi cu zi din spitalele și policlinicile autohtone. Ceea ce este însă și mai trist este că acest cetățean trebuie să îndure umilința și mizeria cauzate chiar de către propriul său Guvern...

Domnul Valer Marian:

Declarația politică se intitulează „Lista (sau gașca) lui Falcă”.

În ultima ședință de plen a Senatului în care au fost prezentate declarații politice, un coleg din PDL a prezentat o declarație intitulată „Vocația trădării în PSD”, prin care a adus critici virulente unor foști și actuali lideri ai Partidului Social Democrat. Declarația respectivă m-a îndemnat să prezint astăzi o declarație despre vocația corupției în PDL, partid care a cucerit teren politic în frunte cu fostul și actualul său lider, președintele Traian Băsescu, printr-un mesaj justițiar și printr-o retorică anticorupție. Culmea ironiei, după șase ani de retorică anticorupție la putere, PDL este pe cale să-l aleagă președinte pe un corupt aproape dovedit, primarul municipiului Arad, Gheorghe (Ghiță) Falcă.

De profesie inginer, absolvent al Institutului Politehnic din Timișoara, cunoscut drept un apropiat al președintelui Traian Băsescu, care i-a fost naș de căsătorie, precum și naș de botez copilului său, lansat în politică de socrul său, Gheorghe Seculici (fost președinte al Organizației Județene a PDL și al Consiliului Județean Arad, fost vicepremier și ministru al economiei în Guvernul PNL – PD, lider al cultului adventist de ziua a șaptea din România), devenit președinte al Organizației Județene a PDL Arad și vicepreședinte național al PDL, primarul Aradului a fost dat deja favorit într-o emisiune intitulată „100%” de către primul purtător de cuvânt al șefului statului și al principalului partid de guvernământ, ministresa Elena Udrea: „Candidat la președinția partidului, până acum, din câte știu, cu mari șanse, este primarul Aradului, Ghiță Falcă.”

Primarul Falcă are ambiții politice mari, având obiceiul să afirme în fața amicilor și discipolilor săi politici că ar fi putut deveni ministru de interne sau chiar prim-ministru dacă nu avea dosar penal.

După cum se știe, primarul Gheorghe Falcă are statut de inculpat pentru infracțiuni de corupție de peste trei ani, fiind trimis în judecată de Direcția Națională Anticorupție pentru luare de mită și abuz în serviciu contra intereselor publice. DNA a reținut în sarcina lui Falcă că, în calitate de primar, a primit mită sub forma unui schimb imobiliar avantajos, o vilă pentru un apartament la bloc, pentru a-i ajuta pe doi oameni de afaceri să obțină un teren din domeniul public al municipiului Arad la un preț de trei ori mai mic decât cel real.

Dosarul de corupție al lui Falcă a fost înregistrat pe rolul Tribunalului Arad în data de 29.10.2007, sub nr. 4015/108/2007, dar a fost tergiversat până în prezent prin cereri de amânare pe diverse motive și prin invocarea unor excepții de neconstituționalitate, care au fost respinse, până la

urmă, de Curtea Constituțională. Specialiști în drept penal care au consultat dosarul lui Falcă afirmă că probatoriul DNA este mai mult decât concludent și că inculpatul nu are șanse să scape necondamnat.

Relativ recent, respectiv după alegerile parlamentare parțiale din Colegiul electoral Hațeg, județul Hunedoara, câștigate de un candidat al opoziției, Gheorghe Falcă a intrat iar în vizorul instituțiilor anticorupție, după ce, din convorbirile înregistrate ale unor lideri locali ai PDL a rezultat că, cu prilejul unei vizite electorale în zonă, în calitate de vicepreședinte național al PDL, Gheorghe Falcă ar fi promis unor primari din partidul său finanțări în sumă de cinci milioane de euro dacă PDL câștigă mandatul de deputat pentru care au fost organizate alegeri.

Deși a fost anchetat și inculpat pentru fapte grave de corupție, în ultimii șase ani primarul Falcă și-a constituit un cerc de putere personal la nivel național prin promovarea în funcții cheie în diverse instituții fundamentale ale statului a unei suite de apropiați și fideli ai săi din județul Arad. Exemple sugestive în acest sens sunt secretarul de stat Eusebiu Pistru de la Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, președintele Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă, Silviu Bian, președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală, Sorin Blejnar, ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului, Daniel Funeriu, chestorul Alexandru Tanco, adjunct al șefului Inspectoratului General al Poliției Române, secretarul de stat Ioan Dascălu de la Ministerul Administrației și Internelor, ministrul administrației și internelor, Traian Igaș, și generalul Florian Coldea, prim-adjunct al directorului SRI, șeful de facto al acestei instituții.

Eusebiu Pistru a fost numit secretar de stat în Ministerul Transporturilor și Infrastructurii în ianuarie 2009, anterior fiind consilier județean și director al Autorității Rutiere Române (ARR) Arad. Soția sa, Gianina Pistru, este viceprimar al municipiului Arad, fiind subalterna de încredere a primarului Falcă. Eusebiu Pistru a fost tinichigiu și șofer, după care a absolvit liceul și facultatea la distanță (ID).

Nu numai Eusebiu Pistru a avut o meserie stimată de președintele Traian Băsescu, ci și alți discipoli ai primarului Falcă: ministrul administrației și internelor, Traian Igaș, a fost tâmplar, președintele Consiliului Județean Arad, fostul senator Nicolae Ioțcu, a fost fochist, deputatul Iustin Arghir Cionca a fost chelner, iar deputatul Lucian Riviș Tipei (fiul liderului cultului penticostal din România) a fost dresor de câini și patron al unei firme de bodigarzi (care a avut contracte bănoase cu Primăria Arad).

Secretarul de stat Eusebiu Pistru a intrat în atenția presei prin tentativa de a induce în eroare Consiliul Local și Primăria Timișoara referitor la constituirea Companiei Aviatice „Banatul” prin asociere cu consiliile județene Arad și Timișoara.

Președintele Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă, Silviu Bian, cu rang de secretar de stat, a fost promovat în funcție tot la începutul anului 2009. Silviu Bian a intrat în atenția

opinie publice printr-un recent interviu acordat ziarului „Adevărul”, în care folosește un limbaj suburban referitor la cetățenii României: „Noi nu trebuie să privim poporul român ca pe un popor de academicieni. Noi trebuie să facem o analiză a poporului așa cum e. Avem curve, bețivi, puturoși. Puturoși câți vreți.”

Chestorul de poliție Alexandru Tanco a fost promovat adjunct al șefului Inspectoratului General al Poliției Române (IGPR) în vara acestui an. În perioada 2007 – 2009 a fost șef al Inspectoratului Județean de Poliție Arad, fiind adus în această funcție din fruntea Inspectoratului Județean de Poliție Bistrița-Năsăud. S-a remarcat prin faptul că, la mutarea la Arad, a solicitat și a primit în folosință o vilă somptuoasă, pe care i-a cumpărat-o Inspectoratul Județean de Poliție.

Chestorul de poliție Ioan Dascălu a fost promovat în această toamnă secretar de stat în Ministerul Administrației și Internelor în locul chestorului Dan Valentin Fătuloiu. Chestorul Dascălu îndeplinește funcția de prim-adjunct al ministrului administrației și internelor, având în subordinea sa Inspectoratul General de Poliție, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră Române, Comandamentul Național al Jandarmeriei și Inspectoratul General pentru Situații de Urgență (pompierii). Ioan Dascălu a fost coleg cu primarul Falcă la Institutul Politehnic din Timișoara și a deținut funcția de șef al Inspectoratului Județean de Poliție Arad în perioada 2005 – 2006.

Președintele Autorității Naționale de Administrare Fiscală (ANAF), Sorin Blejnar, cu rang de secretar de stat, cel mai puternic om din Ministerul Finanțelor Publice, a fost până în 2005 inspector la Direcția Controlului Financiar de Stat a județului Arad, fiind licențiat în management în construcții, transporturi și telecomunicații la Facultatea de Științe Economice a Universității de Vest Timișoara și în științe juridice la Facultatea de Drept de la Universitatea de Științe și Arte „Gheorghe Cristea” din București. În anul 2005 a fost promovat comisar general adjunct al Gărzii Financiare Centrale, iar în ianuarie 2009 a fost numit președinte al ANAF.

Președintele ANAF, Sorin Blejnar, a fost acuzat de conducerea Sindicatului „Pro Lex” că-i chema la raport pe inspectorii care controlau „pe cine nu trebuie”. De-a lungul ultimilor ani, Blejnar a fost suspectat de implicare în contrabandă cu motorină și țigări, fiind cercetat de Parchetul de pe lângă Tribunalul Constanța în dosarul nr. 949/P/2009. Numele lui Sorin Blejnar apare și în dosarul UCM Reșița, instrumentat de DNA și soldat recent cu mai multe arestări, care privește restituirea ilegală de TVA în sumă de 60 de milioane de euro către firma afaceristului libanez Said Baaklini, cunoscut ca apropiat al ministrului dezvoltării regionale și turismului, Elena Udrea, și în care a fost pus sub acuzare zilele trecute senatorul PDL Mircea Banias, președintele Organizației Județene a PDL Constanța, cunoscut ca un apropiat al președintelui Traian Băsescu și al fratelui acestuia, Mircea Băsescu.

Ministrul educației, cercetării, tineretului și sportului, Daniel Funeriu, este originar din Arad, de unde a plecat în străinătate împreună cu părinții săi, înainte de 1989, la vârsta de 17 ani. A

revenit după 20 de ani, lăudându-se în CV cu diplome obținute de la ONG-uri străine pe care le consideră instituții de învățământ superior și cu titlul de expert științific în nanotehnologii.

Daniel Funeriu este un ministru unicat al educației, în sensul că n-a activat, respectiv n-a profesat în învățământul românesc, iar prin titularizarea în fruntea Ministerului Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului a obținut a doua și principala funcție publică în România, după ce anterior a fost consilier al președintelui Traian Băsescu pe probleme de educație și vicepreședinte al Comisiei prezidențiale pentru educație. Daniel Funeriu a absolvit doar 11 clase și nu și-a echivalat studiile liceale și superioare în România. Un ministru depășit de propriile ambiții, după cum l-a caracterizat colegul său de partid Cristian Preda, europarlamentar PDL și până relativ recent decan al Facultății de Științe Politice din cadrul Universității București. Un ministru care confundă cetățenia cu naționalitatea (a se vedea CV-ul, în care a consemnat: „Naționalitate – Română, Franceză”) și care nu și-a învățat propriul și unicul copil să vorbească limba română. Un ministru care a promovat incompetența, impertinența și isteria în Ministerul Educației. Un ministru care s-a remarcat prin lipsă de cuviință și de educație în fața Senatului României, cu ocazia dezbaterii moțiunii simple cu tema „Educația – de la supraviețuire la colaps”, inițiată de un grup de senatori din PNL și PSD. Un ministru care vrea să îngroape învățământul românesc printr-un proiect de lege care politizează sistemul de educație națională, încalcă autonomia universitară, cedează UDMR tot ce i-au refuzat celelalte partide românești în ultimii 20 de ani și discriminează elevii proveniți din rândul populației majoritare.

Senatorul Traian Igaș a fost promovat ministru al administrației și internelor în luna septembrie 2010, după demisia fostului ministru Vasile Blaga. Anterior, Traian Igaș a deținut funcțiile de lider al Grupului parlamentar al PDL și de președinte al Comisiei pentru Regulament de la Senat. În 2008 a fost ales senator în județul Arad, iar în legislatura precedentă (2004 – 2008) a fost deputat. Anterior, a fost consilier județean la Arad și consilier local în orașul Pecica, localitatea sa de domiciliu. Este vicepreședinte al Organizației Județene a PDL Arad și un colaborator apropiat al primarului Gheorghe Falcă, care-i este naș la un copil. Când venea la București, primarul Falcă se caza în apartamentul lui Igaș de la „Centre Ville ApartHotel” și era transportat prin capitală cu autoturismul repartizat lui Igaș de la Senat în calitate de lider de grup parlamentar. Ca parlamentar, Traian Igaș s-a remarcat ca inițiator al unui proiect de lege privind proclamarea unei zile naționale de rugăciune ca sărbătoare legală, pe care l-a promovat în calitate de adept al cultului penticostal. Potrivit „Realitatea TV”, s-a mai remarcat prin faptul că a cheltuit cei mai mulți bani pentru biroul său parlamentar dintre toți senatorii, în ultimele trei luni ale anului trecut (39 446 de lei).

Președintele Traian Băsescu a declarat recent pe postul public de televiziune TVR1 că se bazează foarte mult pe Traian Igaș ca „tânăr jurist care știe legea” în funcția de ministru al administrației și internelor. Pentru a mă convinge că încrederea șefului statului este justificată, în

data de 22 noiembrie anul curent i-am adresat ministrului Traian Igaș o întrebare privind pregătirea sa juridică, solicitându-i să-mi comunice la ce vârstă a absolvit Facultatea de Drept, la ce formă de învățământ universitar (la zi sau la fără frecvență), cu ce medie generală, precum și dacă a fost jurist practicant (judecător, procuror, avocat, notar sau consilier juridic) și în ce perioadă. Ministrul Igaș mi-a transmis un răspuns impertinent, prin care mă trimite să consult site-urile www.igas.ro și www.mai.gov.ro. Pe site-urile respective este menționat doar că este licențiat al Facultății de Drept a Universității de Vest „Vasile Goldiș” din Arad, astfel că am fost obligat să mă adresez altor surse. Astfel, am aflat că profesia de bază a lui Traian Igaș este cea de tâmplar și că s-a remarcat ca disc jockey în localitatea natală Pecica. Școala generală a urmat-o până în clasa a VII-a în comuna Jina, din județul Sibiu, unde tatăl său a fost șeful postului de miliție. Pregătirea liceală și universitară a domnului Constantin Traian Igaș este precară. A absolvit liceul cu dificultate, obținând bacalaureatul la vârsta de 24 de ani (în 1992), după ce a urmat clasele a IX-a și a X-a la Liceul Agricol din Miniș (de unde se spune că ar fi fost exmatriculat), iar clasele a XI-a, a XII-a și a XIII-a le-a terminat la seral, după o perioadă de șapte ani, la Liceul Industrial din Nădlac (cu profil prelucrarea lemnului) și la Grupul Școlar „Gheorghe Lazăr” din Pecica, localitatea sa de domiciliu, unde tatăl său a fost, de asemenea, șef de post. Iar Facultatea de Drept a Universității de Vest „Vasile Goldiș” din Arad (universitate privată) a absolvit-o la vârsta de 35 de ani (în 2003), la forma de învățământ la distanță și cu o medie mediocră (6,30). Este de reținut că rectorul acestei universități, Aurel Ardelean, fost senator PRM, a trecut în PDL și i-a devenit coleg de partid domnului Igaș, obținând funcția de vicepreședinte al Organizației Județene a PDL Arad și asigurându-i-se candidatura la Senat într-un colegiu din județul Arad la alegerile parlamentare din 2008. După absolvirea Facultății de Drept, Traian Igaș nu a fost jurist practicant, nici măcar ca și consilier juridic, deci aprecierile și așteptările șefului statului nu prea au acoperire. Realitatea este că ministrul administrației și internelor a absolvit o facultate de drept privată, la fără frecvență și cu note mediocre, și nu are nicio experiență în domeniul juridic și nici în administrația publică în funcții executive. Singura sa legătură în Ministerul Administrației și Internelor este faptul că tatăl său a fost șef de post în regimul comunist în comunele Jina, din județul Sibiu, și Pecica, din județul Arad. Este evident că Traian Igaș este o simplă slugă, o simplă marionetă a nașului Gheorghe Falcă și a supernașului Traian Băsescu.

Generalul Florian Coldea, omul de încredere al președintelui Traian Băsescu și șeful de facto al SRI, este originar din comuna Târnova, județul Arad. A absolvit un liceu industrial la Arad, a urmat un an la Politehnica din Timișoara și a absolvit Academia Națională de Informații la București, devenind ofițer în cadrul Serviciului Român de Informații. Potrivit unor rudeni apropiate, Florian Coldea a fost propulsat de către primarul municipiului Arad, Gheorghe Falcă, care l-a prezentat și l-a susținut în fața președintelui Traian Băsescu. În primăvara anului 2005, când

avea gradul de maior în SRI, președintele Băsescu l-a folosit în operațiunea de salvare prin răscumpărare a celor trei jurnaliști români răpiți în Irak, după care l-a promovat, la vârsta de 34 de ani, în funcția de prim-adjunct al directorului SRI, având rang de secretar de stat, și l-a avansat ulterior până la gradul de general.

La adresa generalului Coldea s-au lansat acuzații că ar fi fost folosit de președintele Traian Băsescu în operațiuni de poliție politică, ca de exemplu în cazul notelor scrise personal despre trei judecători de la Curtea Constituțională (Aspazia Cojocaru, Nicolae Cochinescu și Ion Predescu) după declanșarea procedurii de suspendare a actualului șef al statului în aprilie 2007 sau în cazul urmăririi familiei senatorului PC Dan Voiculescu, care patronează trustul mediatic cel mai critic la adresa actualei puteri („Antena” – „Jurnalul Național”). La adresa sa s-au lansat acuzații de deturnare de fonduri în cazul răscumpărării jurnaliștilor români răpiți în Irak, respectiv că ar fi predat pentru răscumpărare doar 9 milioane de euro din suma cifrată între 12 milioane și 13 milioane de euro, care a fost alocată de statul român în acest scop. La adresa sa s-au lansat și acuzații de luare de mită, respectiv că ar fi primit suma de 350 000 de euro pentru încheierea unui contract de achiziții pentru SRI.

Informații referitoare la ultimele două acuzații au fost făcute publice de senatorul Cătălin Voicu, fost general al Serviciului de Protecție și Pază (SPP), în declarații făcute în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție, și de generalul (r) Dumitru Iliescu, fost șef al SPP, în emisiunea „Știrea Zilei” de la postul de televiziune „Antena 3”. Acuzația privind delapidarea a aproximativ 4 milioane de euro din suma alocată pentru răscumpărarea jurnaliștilor români răpiți în Irak a fost susținută și de fostul procuror șef adjunct al DIICOT, Ciprian Nastasiu, în cartea publicată în 2009 cu titlul „Prădarea României” (la pagina 57), în care afirmă că a primit informații în acest sens din surse oficiale irakiene și americane.

La adresa sa s-au lansat și acuzații privind favorizarea soției sale, Dorina (născută Negru), ofițer SRI, prin promovarea în funcțiile de șef al Serviciului de Protocol al SRI și apoi director adjunct al Centrului de Psihologie al SRI și prin avansarea la gradul de locotenent colonel în timp ce se afla în concediu pentru creșterea copilului, încălcându-se astfel regulamentele militare.

La adresa sa s-au lansat și acuzații privind favorizarea unui verișor primar de-al său, pe nume George Coldea, președinte director la firma „Medicare”, în afaceri cu aparatură medicală.

O ultimă acuzație adusă generalului Coldea este că ar fi provocat un accident de circulație în timp ce conducea în București un autoturism de serviciu sub influența băuturilor alcoolice. Potrivit unor surse din SRI, confirmate de surse din Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în anul 2008, generalul Coldea și-a sărbătorit ziua de naștere (21 septembrie) împreună cu procurorul general al României, Laura Codruța Kövesi, după care, pe timp de noapte, s-au deplasat spre domiciliul acesteia, conducând personal un autoturism de serviciu. Pe Bulevardul Ștefan cel

Mare, generalul Coldea a provocat un accident de circulație, respectiv a pierdut controlul volanului, a ieșit de pe carosabil și a intrat cu autoturismul în copacii din fața Clubului Dinamo, avariind grav partea din față a autoturismului, inclusiv parbrizul și bordul acestuia. Circumstanțele producerii accidentului indică faptul că generalul Coldea se afla sub influența accentuată a băuturilor alcoolice. Vă puteți închipui ce carnagiu s-ar fi putut întâmpla dacă la ora respectivă s-ar fi desfășurat un meci de fotbal sau un alt eveniment la Stadionul Dinamo. Dosarul a fost mușamalizat ulterior de Secția Parchetelor Militare din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, ca urmare a intervenției procurorului general al României, respectiv de procurorul șef Ion Vasilache, promovat în această funcție de procurorul general Laura Codruța Kövesi și avansat ulterior de președintele Traian Băsescu la gradul de general. Miroase a favorizarea infractorului din partea procurorului general al României.

Primarul Gheorghe Falcă și-a constituit un amplu și puternic cerc de putere și la nivel local. În funcțiile de președinte al Consiliului Județean Arad a promovat doi apropiați și fideli de-ai săi, respectiv pe Nicolae Ioțcu (fost senator și lider al Grupului parlamentar al PDL în legislatura 2004 – 2008) și Călin Bibart, cărora le-a fost naș. Prefectul Bibart este originar din aceeași localitate (Târnova) cu generalul SRI Florian Coldea. Alți fideli importanți ai primarului Falcă sunt chestorul (recent promovat în acest grad) Ion Handra, șeful Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Arad, și Aurel Mătiuț, șeful Direcției Regionale Vamale Timișoara, care controlează zona de vest a țării, precum și comisarul Marius Gancea, șeful Serviciului de Informații și Protecție Internă (SIPI) Arad.

Stimați colegi parlamentari,

Stimați colegi din presă,

Stimați cetățeni ai României,

Oameni buni,

Acceptați ca această țară să devină o halcă a lui Falcă? Acceptați ca această țară să fie la cheremul corupților, nesimțiților, incompetenților, repetenților, delincvenților? Aceasta este noua clasă politică moșită și nășită de Traian Băsescu? Cu astfel de politicieni vor să modernizeze statul român președintele Traian Băsescu și premierul Emil Boc? Pe mâna cui lăsăm această țară? România și românii așteaptă un răspuns urgent și tranșant de la noi.

Domnul Valer Marian:

Declarația politică se intitulează „Arestările de la Siret și Satu Mare: reglare de conturi în PDL”.

În calitate de senator al României și de vicepreședinte al Comisiei pentru cercetarea abuzurilor, combaterea corupției și petiții din Senatul României, semnez opiniei publice că în spatele anchetelor, reținerilor și arestărilor de vameși și polițiști de frontieră de la vămile Siret (județul Suceava) și Halmeu (județul Satu Mare), ambele situate la frontiera cu Ucraina, bine-venite

în principiu, dar tardive prin prisma realizării obiectivului intrării României în Spațiul Schengen, se ascunde o reglare de conturi între grupările adverse din PDL, controlate pe de o parte de fostul ministru de interne Vasile Blaga, secretarul general al PDL, și pe de altă parte de actualul ministru al administrației și internelor Constantin Traian Igaș, împreună cu tutorele și nașul său politic Gheorghe Falcă, primarul municipiului Arad și vicepreședinte național al PDL, și cu președintele ANAF, Sorin Blejnar. Simplificând și localizând, putem spune că asistăm la o răfuială între găștile PDL din Oradea și Arad.

Vămile românești de la frontiera cu Ucraina s-au aflat sub controlul oamenilor fostului ministru de interne Vasile Blaga, care i-a promovat în funcție atât pe șeful Inspectoratului General al Poliției de Frontieră, chestorul Ioan Buda, anterior șef al Direcției Regionale a Poliției de Frontieră Oradea, cât și pe șeful Autorității Naționale a Vămile din România, Radu Traian Mărginean, care deține și funcția de vicepreședinte al ANAF, anterior șeful Direcției Regionale Vamale Oradea (unde și-a făcut Blaga „stagiatura” în perioada 1993 – 1996).

Vămile românești din vestul țării, respectiv de la frontiera cu Serbia (Moravița și Jimbolia în județul Timiș) și cu Ungaria (Nădlac, Turnu, Curtici și Vărșand în județul Arad), sunt controlate de grupul arădean Falcă – Igaș – Blejnar, care i-au promovat în funcții pe șeful Direcției Regionale Vamale Timișoara, Aurel Mătiuț, și pe șeful Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Arad, Ion Handra, avansat la gradul de chestor de președintele Traian Băsescu, la propunerea ministrului Constantin Traian Igaș, printr-un decret prezidențial din 29 noiembrie 2010, deși un asemenea grad nu putea fi acordat pentru funcția deținută (de comisar șef).

Prin operațiuni de genul celei de la Vama Siret, președintele Traian Băsescu și ministrul administrației și internelor Constantin Traian Igaș încearcă să dea o dublă lovitură: o lovitură de imagine prin care să convingă în al doisprezecelea ceas guvernele reticente din Uniunea Europeană că România merită să fie primită în Spațiul Schengen și o lovitură de nimicire a grupului condus de Vasile Blaga, care aspiră la președinția PDL și adoptă o atitudine tot mai conflictuală față de șeful statului, care este și liderul informal al principalului partid de guvernământ.

Conform unor informații scăpate pe surse din DNA, săptămâna aceasta urmează să aibă loc anchete și arestări și la vămile din vestul țării, respectiv din județele Arad și Timiș. Sper să nu fie doar o operațiune de fațadă menită să spele imaginea ministrului administrației și internelor Constantin Traian Igaș, pe care l-am acuzat recent, printr-o declarație și printr-o interpelare, că a fost implicat în contrabanda cu țigări din zonă.

Aștept să se meargă până la șeful Direcției Regionale Vamale Timișoara, Aurel Mătiuț, împotriva căruia procurorii de la serviciul teritorial Timișoara al DIICOT au început urmărirea penală, în data de 13 ianuarie 2011 (la două zile după ce am efectuat o vizită de documentare în zonă), pentru infracțiunea de favorizarea infractorului, reținându-se în sarcina sa și a patru vameși

din subordine că, în luna noiembrie 2010, au lăsat să intre în România două autotrenuri în care se aflau 33 600 de pachete de țigări de contrabandă provenite din Serbia, prin Vama Jimbolia (în care contrabanda este controlată de un parlamentar PDL de Timiș).

Aștept să se meargă până la șeful Inspectoratului Județean al Poliției de Frontieră Arad, chestorul Ion Handra, care în anul 2002 a fost destituit din funcția de șef al Sectorului Poliției de Frontieră Nădlac de către șeful de atunci al Direcției Regionale a Poliției de Frontieră Oradea (actualmente chestor în rezervă, cu domiciliul în Satu Mare), întrucât autoritățile maghiare de resort i-au furnizat dovezi (înregistrări video) că ar fi fost implicat în contrabanda cu țigări.

Aștept să se ajungă la prietenul ministrului Igaș, Crăciun Dorel Găvrută, și la vărul primar al ministrului Igaș, Iulian Pontaș, ambii având domiciliul în Pecica și fiind cunoscuți ca implicați în contrabanda cu țigări în vămile Moravița și Nădlac.

Aștept să se ajungă la primarul municipiului Arad, Gheorghe Falcă, la președintele ANAF, Sorin Blejnar, și la ministrul administrației și internelor, Constantin Traian Igaș.

Solicit procurorilor DNA să meargă până la capăt cu ancheta declanșată în cazul fostei șefe a Vămii Halmeu, Nicoleta Dobrescu, având în vedere că, potrivit unor surse din această instituție, banii pe care i-a dat pentru numirea sa în funcție au ajuns în pușculița PDL pentru campania prezidențială din 2009, soldată cu realegerea președintelui Traian Băsescu. Opinia publică trebuie să știe că fosta șefă a Vămii Halmeu a fost numită temporar în funcție în septembrie 2009, printr-un ordin semnat de președintele ANAF, Sorin Blejnar, la propunerea șefului Autorității Naționale a Vămile, Radu Traian Mărginean. Opinia publică trebuie să știe că fosta șefă a Vămii Halmeu a predat suma de 130 000 de euro pentru numirea sa temporară în funcție unui om de afaceri din Cluj-Napoca, Liviu Florian, cunoscut ca apropiat și sponsor important al PDL. Opinia publică trebuie să știe că fosta șefă a Vămii Halmeu nu a fost numită definitiv în funcție pentru că nu a achitat diferența pretinsă de 300 000 de euro și că, ulterior, președintele ANAF, Sorin Blejnar, l-a numit șef al Vămii Halmeu pe Gheorghe Țârlea, fost vameș la Vama Moravița, originar din Arad, cunoscut drept un apropiat al primarului Gheorghe Falcă.

Procurorii DNA au ocazia să demonstreze acum că sunt cu adevărat independenți și nu doar simple marionete ale președintelui Traian Băsescu și camarilei sale.

Domnul Trifon Belacurencu:

Declarația politică este intitulată „Ultima măsură «de reformare a statului român» din anul 2010 – anularea dreptului locuitorilor din Delta Dunării de a pescui pentru consumul familial”.

Stimați colegi,

Vă supun atenției dumneavoastră o măsură luată de Guvernul Boc pe 28 decembrie 2010, prin care locuitorilor săraci din Delta Dunării li se anulează dreptul de a pescui pentru a-și asigura consumul propriu.

Pentru a înțelege exact cinismul măsurii luate de Guvernul Boc, trebuie să facem o mică incursiune în istorie.

Astfel, dreptul de a deține un permis pentru pescuitul familial a fost acordat în 1996, de Guvernul Văcăroiu, prin Ordonanța Guvernului nr. 27/1996.

Potrivit acestei ordonanțe, locuitorii din Delta aveau dreptul să pescuiască 3 kilograme de pește pe zi/familie, folosind ustensile tradiționale.

Prin Ordinul nr. 975/172 din 22 iunie 2010 s-a decis ca ustensilele ce puteau fi folosite în pescuitul pentru consumul familial să fie următoarele: două vintire sau două setci sau maximum patru lansete sau patru undițe cu câte două cârlige fiecare.

Vă rog să țineți cont că acest ordin a fost dat în 22 iunie 2010, adică tot de un reprezentant al aceleiași Guvern Boc.

Se poate observa foarte clar că în acest Guvern nu știe ministrul ce ordin a dat cu câteva luni înainte, pentru că altfel nu se poate explica emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 127/2010, pe care a contrasemnat-o același ministru.

Această ordonanță de urgență prevede, chiar în primul său articol, următoarele: „Persoanele cu domiciliul în localitățile din Rezervația Biosferei «Delta Dunării» au dreptul de a pescui, pentru consumul familial, în regim de pescuit recreativ/sportiv (...)”

Precizarea din textul ordonanței, „în regim de pescuit sportiv/recreativ” pentru consumul familial, indică, fără dubii, gradul de rupere și de înstrăinare de realitățile locale al autorilor proiectului acestui act normativ, dacă nu chiar cinismul lui Boc și al echipei sale.

Dacă, cel puțin declarativ, ordonanța urmărește aplicarea unor norme de natură socială pentru populația locală din rezervația biosferei, menținându-se permisiunea acordată acesteia cu privire la pescuitul gratuit pentru consumul familial, în realitate, prin reducerea drastică a sculelor de pescuit, raportată la dispozițiile Ordinului nr. 975/172 din 22 iunie 2010 (eliminarea celor două setci, a celor două vintire și a câte patru lansete sau patru undițe – a se vedea prevederile art. III pct. 5 din ordonanță) se diminuează vizibil posibilitatea practică de pescuit a cantității admise de pește.

Stimați colegi,

Locuitorii din Delta Dunării sunt în majoritatea lor oameni săraci, iar pentru mulți dintre aceștia singura lor sursă de hrană este pescuitul. Cum crede acest Guvern incompetent că un om va putea să-și asigure necesarul de hrană zilnic folosind o singură undiță sau lansetă?

Este foarte clar că de acum încolo veți putea observa, în Delta, vechii pescari „distrându-se” cu undița pentru a supraviețui!

Scopul pentru care a fost dată această ordonanță, în afară de faptul că scoate în evidență încă o dată incompetența Guvernului Boc, a fost acela că nu s-a făcut o distincție între pescuitul familial și braconaj.

Cu toții suntem împotriva braconajului și este necesară aplicarea unor măsuri severe pentru a stopa acest flagel, dar pescuitul familial nu este braconaj. Pescuitul familial este singura posibilitate a unor oameni de a-și procura sursa de hrană.

Prin celelalte articole ale ordonanței, despre care discutăm, se stabilește un șirag de modificări și completări la regimul general de practicare a pescuitului în bunurile naturale piscicole, în conformitate cu legislația în vigoare, prezentându-le cu ifos drept „măsuri destinate dezvoltării economico-sociale a zonei «Delta Dunării»”, dar care, tot conform textului ordonanței, nu sunt aplicabile practicării pescuitului pe teritoriul rezervației biosferei, întrucât – atenție! – acest teritoriu constituie excepția de la regulă (textual: „accesul la resursele acvatice vii, cu excepția celor din ariile naturale protejate”), iar administratorul legal al patrimoniului natural de pe această arie naturală protejată (Administrația Rezervației Biosferei «Delta Dunării») o poate face în conformitate cu prevederile art. 10 alin. 3 din Legea nr. 82/1993, aspectele tehnice fiind reglementate prin norme proprii și exclusive.

Pe tema prevederilor „Ordonanței Negre Bănescu-Boc”, nr. 127 din 28 decembrie 2010, au fost organizate în mai multe localități din Delta Dunării întâlniri între conducerea Consiliului Județean Tulcea, ca principal inițiator al ordonanței, guvernatorul Rezervației Biosferei «Delta Dunării» și membrii asociațiilor de pescari, ca și cu simpli cetățeni din comunitățile respective.

La aceste întâlniri, aroganța congenitală dublată de incompetența izbitoare în ceea ce privește stăpânirea materiei de dezbatere, cât și faptul că a fost evitată o consultare anterioară, în contact cu îngrijorările și nefericirile cotidiene ale pescarilor ca și ale celorlalți locuitori ai Deltei Dunării, prezenți la întâlniri, au determinat o reacție vehementă a acestora, căci aceștia nu-și apărau decât drepturile firești la o existență demnă pentru ei, familiile lor și comunitățile seculare din care provin.

Apostrofările și huiduielile adresate conducerii județului Tulcea au caracterizat toate cele șase întâlniri organizate pe tema „Ordonanței Negre Bănescu-Boc”, nr. 127 din 2010.

La Sulina, deoarece manifestația împotriva ineptiilor din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 127/2010 era foarte mare, organizatorii au decis pe loc mutarea locului întrunirii și introducerea pentru manifestanți a unor polițiști în civil care aveau rolul să supravegheze și să intimideze manifestanții.

Una dintre concluziile trase de organizatorii întâlnirilor a fost că: „Mergem înainte spre mai bine!”

Paradoxal îmi sună în ureche formularea unui clasic, încă în viață: „Să trăiți bine!” Sau mai corect spus: „Să trăiți dacă mai aveți cum!”

Vă mulțumesc pentru atenția acordată.

Domnul Sorin-Constantin Lazăr:

Declarația politică se intitulează „În toamna fetidă și neagră a patriarhului-dictator, istoria României nu mai are preț”.

Stimați colegi,

Au devenit din ce în ce mai rare ocaziile în care ne mai putem bucura și în care mai putem sărbători evenimente care au creat istoria noastră ca popor.

Aceste zile, cărora orice stat civilizat le acordă importanța cuvenită, la noi s-au transformat în toamna fetidă și neagră a patriarhului-dictator, în momente triste în care românii își varsă amărăciunea și își urlă neputința.

Dacă, până mai ieri, groteștile băi de mulțime deveniseră puncte principale ale cărții negre de istorie care marchează „era Bănescu și acoliții”, acum și acestea par de mult uitate și sunt evitate cu orice preț de „conducătorul suprem”.

Din când în când, din văgăuna în care stă ascuns, președintele cu numele al românilor se vede nevoit să stea față în față cu cei cărora, până nu demult, le făcea promisiuni rușinoase și transforma firimiturile în adevărate festinuri.

Obligat și, în același timp, continuând să creadă, totuși, că românii pot îndura orice, Bănescu pătează prin prezența sa evenimente cum a fost cel de celebrare a Unirii de la Iași, din 24 ianuarie.

Este grav când un președinte este hulit de către cei pe care are pretenția că îi reprezintă. Este grav când un președinte ajunge să dărâme imaginea unei țări și a unui popor și este și mai grav atunci când nu realizează că șirul rezelor făcute are o limită și că jurământul pe care l-ai făcut, dacă nu onoarea și moralitatea, te îndeamnă să încetezi.

Un popor erodat de griji și de lipsuri, panicat cu fiecare zi în care se anunță că s-a mai luat o măsură „benefică” pentru țară, un popor disprețuit, hăituit și profund desconsiderat de însuși conducătorul lui, ar trebui oare să mai stea liniștit? Ar trebui oare, stau și mă întreb, să-l întâmpine cu pâine și sare pe cel care va purta veșnic pe umerii săi povara anihilării unui întreg neam?

Nu, ceea ce s-a întâmplat este încă o dovadă nefericită a faptului că românii nu mai pot îndura. Dincolo de orice speculații și intoxicații obișnuite, românii prezenți luni la Iași s-au manifestat conform stării lor de spirit. Haideți, stimați colegi de la putere și domnule dictator Bănescu, să încetați de a mai jigni acest popor, din care și dumneavoastră faceți parte, insinuând că nu ar gândi pentru el însuși și că poate fi manipulat prin comenzi politice, cărat prin autobuze și pus să strige la comandă. Este degradant. Vă caracterizează perfect strict pe dumneavoastră, din nefericire, și este total străin de românii adevărați, din fericire!

În momentul în care unui om de stat îi lipsește responsabilitatea, el își pierde orice atribut, iar acțiunile sale devin nefaste. Când vrei să reprezinti 22 de milioane de suflete – nu mai menționăm aici cum s-a făcut această reprezentare –, trebuie să fii conștient că acțiunile tale îi vor afecta direct și trebuie să îți asumi responsabilitatea pentru efectele acestora.

Este de mirare că cei cărora le ești președinte te sancționează, nemaivorind să îți aplaude măsurile ucigașe, să se prindă în horă cu tine și să zâmbească supus atunci când singura lor grija este aceea de a supraviețui?

Iar dacă instituția prezidențială și-a pierdut statutul și este acum dezavuată, nu românii sunt vinovați, ci exact cel care nu și-a îndeplinit obligațiile față de ei.

Păcat că un astfel de personaj întinează istoria și reprezentanții săi marcanți și nu lasă românilor dreptul de a se bucura în liniște, departe de acțiunile de politizare, măcar de aniversarea momentelor mărețe din trecut, în condițiile în care prezentul a devenit o nesiguranță continuă, iar viitorul este o nebuloasă.

Doamna Elena Mitrea:

Declarația politică este intitulată „Până când mai «sponsorizează» cetățeanul statul român?!”.

Începutul acestui an a adus o nouă reducere a pensiilor prin aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, prin care se extinde numărul de persoane care vor contribui la Fondul Național Unic de Asigurări de Sănătate.

Guvernul a decis, în același mod discreționar, ca pensionarii cu venituri peste 740 de lei să nu mai facă parte din categoriile exceptate de la plata contribuțiilor la fondul național de sănătate.

În lipsa unor precizări clare, pensionarii s-au trezit cu pensia diminuată cu mult peste așteptări, contribuția calculându-se pentru întreaga pensie, și nu doar pentru partea ce depășește suma de 740 de lei.

Citind motivația pentru care Guvernul adoptă în regim de urgență această reglementare, nu poți ignora efectul reducerii pensiilor sub plafonul impozabil de 1000 lei. Subscriu necesității asigurării unor servicii medicale de calitate față de pacienți, dar nu înțeleg adoptarea unor măsuri care să corecteze dezechilibrul bugetar „pe spinarea pensionarului”. Contribuția pe care statul trebuia să o plătească pentru persoanele exceptate plății CAS nu a fost virată către Fondul Național Unic de Asigurări Sociale de Sănătate, ani la rând; dar de ce să suporte vinovații, când se poate recupera de la pensionari?

Și atunci întreb cu cuvintele celor pe care îi întâlnim în colegiile noastre de parlamentari: „Până când mai «sponsorizează» cetățeanul statul român?” Când își va achita datoriile statul „portocaliu” față de instituțiile sale și față de cetățenii săi?

Guvernul angajează împrumuturi pentru care vor plăti generații întregi de români, fără a fi transparent în modul în care cheltuiește aceste sume. În plus, are și puterea „ordonanțelor”, de care uzează din plin. Astfel, puterea legislativă a Parlamentului este eludată, Guvernul asumându-și rolul de a proroga plata unor obligații asumate prin lege.

În acest caz, mă văd îndreptățită să întreb Guvernul și ministerele responsabile:

1. Care este suma pe care statul o datorează Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, implicit Fondului Național Unic de Asigurări Sociale de Sănătate?
 2. Când, în ce an a fost virată ultima dată suma datorată către acest fond și dacă a fost virată vreodată?
 3. De ce pensionarii cu venituri mici sunt obligați, fără drept de apel, să plătească incompetența, proasta administrare a banului public și nepăsarea autorităților într-o perioadă de criză, în care singurele măsuri de combatere a acesteia sunt diminuarea tuturor veniturilor, pentru toate categoriile sociale, inclusiv copii și bătrâni?
 4. Sunteți de acord că parte din lipsurile din sistemul de sănătate se datorează în principal neîndeplinirii obligațiilor asumate prin Legea nr. 95/2006, amânării la plată până în 2012 după ultima reglementare, alături de alocarea unui buget tot mai mic Ministerului Sănătății, în disprețul pentru sănătatea românilor?
 - Țin să reamintesc domnului Boc și membrilor Cabinetului său că:
 - pensiile în anul 2011 rămân înghețate, fără creșteri;
 - indexarea pensiei cu rata inflației și cu jumătate din creșterea salariului mediu brut nu se va pune în practică în anul 2011, nu se va aplica nici articolul din Legea pensiilor care prevede indexarea cu 50% și 25% a pensiilor cuvenite celor care au lucrat în grupele I și a II-a, respectiv în condiții speciale și deosebite;
 - a fost respinsă propunerea parlamentarilor opoziției de reducere a TVA pentru alimentele de bază;
 - prețul la unele alimente a crescut nejustificat de mult, inclusiv la medicamente, iar lista de medicamente compensate s-a redus;
 - începând cu acest an se va introduce mecanismul de coplată, prin tichetul moderator pentru sănătate – mecanism de plată suplimentară a serviciilor medicale. Conform precizărilor făcute de ministrul sănătății, „nivelul de contribuție personală a cetățeanului pentru tichetul de sănătate este acceptabil și suportabil din punct de vedere financiar”.
- Personal, nu-l consider nici acceptabil și nici accesibil pentru toți, în condițiile unor reduceri continue (iată câteva exemple: 5 lei coplata pentru consultațiile medicului de familie, 15 lei pentru vizitele la domiciliu, 10 lei consultația la medicul specialist din ambulatoriu și 20 de lei consultația la medicul specialist în afara programului de lucru, 10 lei coplata pentru spitalizarea de o zi și 50 de lei/episod de internare pentru spitalizarea continuă).
- Pentru toate aceste motive, solicit Guvernului să revină asupra Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 107/2010, în sensul anulării plății contribuției de către pensionarii cu venituri mici, până ce criza va trece pentru toți – stat și cetățenii lui, iar necesarul care să acopere disfuncționalitățile din sistemul sanitar să fie acoperit din plata datoriei pe care însuși statul o are

față de Fondul Național Unic de Asigurări Sociale de Sănătate, gestionat de Casa Națională de Asigurări de Sănătate, din împrumuturile pe care le face de la FMI și Banca Mondială, evitând astfel birul pus pe spatele pensionarilor (aproximativ 2,2 miliarde de lei coplată și contribuții de asistență socială). Aceasta este o soluție decentă pentru ca și pensionarii să treacă mai puțin sufocați peste această criză.

Propun și voi iniția un proiect de lege care, supus votului în Parlament, să reglementeze obligația la plată a CAS pentru pensia egală cu salariul mediu brut pe economie. Motivația este că pensionarii au contribuit din salariul în baza căruia au obținut o pensie și și-au planificat traiul în concordanță cu cuantumul pensiei, care, conform reglementărilor interne și europene, nu poate fi diminuat prin discreționarul unor decidenți care preferă lupta cu pensionarii, în locul căutării de soluții de redresare economică, al eliminării muncii la negru sau evaziunii fiscale.

Inacceptabil, statisticile ne plasează pe locuri fruntașe privind sărăcia în Europa și, mai nou, absolut jenant, România se află pe locul întâi în Europa pentru pericol de foamete.

De aceea, invit alianța de guvernământ să coboare printre oameni, să le asculte suspinul. Oamenii nu sunt cifre pe-o hârtie și au ajuns la limita suportabilității. Pensionarii sunt părinții și bunicii noștri. Educația, omenia, spiritul românului adevărat amintesc că dintotdeauna ne-am respectat bătrânii și le-am purtat de grijă.

Astăzi, generația noastră are datoria morală să aibă grijă de generația trecută, pentru a beneficia, la rândul său, de respectul generației viitoare. Nu pot să cred că, după copii, mame, profesori, medici și toți cei care sunt puși astăzi să plătească din veniturile lor modeste incompetența și proasta gestionare a unei crize (străbătută cu mult mai multă responsabilitate de întreaga lume). Nimeni nu a îndrăznit să aplice măsurile „draconice” pe care Guvernul portocaliu le aplică poporului român, în contra timpului și timpurilor pe care alții îl trec, dar cu alte valențe.

Domnul Șerban Constantin Valeca:

Doamnelor și domnilor senatori,

Vreau să aduc astăzi în fața dumneavoastră încă o statistică oficială care demonstrează din nou, dacă mai era nevoie, că actualii guvernanți ne prezintă numai minciuni. După cum ați putut observa, mai ales în ultimul timp, toate declarațiile sau interpelările mele politice au avut la bază situații clare, date statistice ce nu pot fi contestate. Tot la fel vă voi prezenta și acum niște date care apar într-un raport al Comisiei Europene referitor la ponderea bugetarilor.

Contrar a ceea ce ne-am fi așteptat, după ce atâta timp guvernanții ne-au explicat cum că nu avem bani din cauza angajaților de la stat, respectivul raport arată că ponderea bugetarilor din România în totalul angajaților din economie se situează sub media UE și este mai mică decât în toate celelalte țări din Europa de Est. Șocant, nu? Raportul Comisiei Europene arată faptul că 18,4% din totalul angajaților din România sunt bugetari, procent care situează țara noastră sub media UE, de 20,3%.

Spre comparație, Ungaria are 29% angajați în sistemul public, Polonia 26,3%, Bulgaria 26%, Slovacia 22,8% și Cehia 19,9%. Ca să nu mai vorbim de țările nordice și cele baltice, care au cei mai mulți angajați în sistemul public dintre statele europene: Suedia 33,9%, Lituania 33,3%, Danemarca 32,3%, Letonia 31,9%.

Așadar, dragi colegi, după cum puteți constata, toate acele prezentări atât de sugestive, dar în același timp atât de aberante, cu funcționarul gras care stă în spatele muncitorului slab și cocoșat de muncă nu sunt decât motivații artistice de impact ale impotenței guvernamentale.

În realitate, stimate colege și stimați colegi, de vină pentru starea îngrozitoare în care am ajuns nu sunt nici funcționarii, nici profesorii, nici medicii. Exista un singur vinovat, iar acela este Guvernul României, care a demonstrat că habar nu are ce trebuie să facă pentru a ne scoate din situația în care ne-a băgat. Singurele lucruri pe care actualii guvernanți le-au făcut au fost să taie în stânga și-n dreapta fără nicio analiză, fără nicio logică, fără niciun calcul. Rezultatul a fost cel pe care îl putem vedea foarte bine.

În loc să întărească statul, prin mult trâmbițata reformare a acestuia, guvernării noastre au reușit doar să-l șubrezească. În loc să dezvolte politici prin care să asigure și să creeze locuri de muncă, aruncă oamenii în stradă. Acestea sunt, stimați colegi, rezultatele înfiorătoare ale actualei guvernări.

Vă mulțumesc.

Domnul Alexandru Cordoș:

Declarația politică se intitulează „Codul muncii, o ilustrare a cunoscutului dicton «Și iadul e pavat cu intenții bune»”.

Nevoia de modificare a regulilor de bază după care intră în relații de muncă angajații și angajatorii în vederea unei flexibilizări a pieței muncii a fost avansată în discuții de profil în urmă cu aproape un an, în timpul întâlnirilor de evaluare cu FMI, și pare a fi devenit acum una dintre prioritățile Guvernului.

De ce spun „pare a fi devenit” și nu folosesc un verb cu mai puține nuanțe de probabilitate? Pentru că, asemenea Legii educației, trecută rapid „pe sub masă”, prin asumarea răspunderii Guvernului, o lege care a provocat și continuă să provoace numai reacții de adversitate, și Codul muncii este forțat cu o grabă cel puțin suspectă. Ca să nu mai vorbim despre modul în care se preface onor Guvernul că ține cont de opiniile partenerilor sociali.

Ne aflăm acum, la acest moment, în situația paradoxală în care o lege nemulțumește în mod nediscriminatoriu pe toată lumea. Dezbaterea pe Codul muncii ar fi trebuit să fie o analiză cu mult mai amplă, mai aplicată și mai transparentă. În momentul de față cred că nu s-a depășit blocajul de la Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale, un blocaj pe care îl remarcă și îl acuză la unison și confederațiile sindicale, și cele patronale. Ba, mai mult, premierul însuși a ajuns în situația de a media în acest conflict. De-a lungul timpului, de fiecare dată când s-a luat în dezbatere Codul muncii, am avut

de-a face fie cu sindicate nemulțumite, fie cu patronate la fel de nemulțumite, însă nu ne-am confruntat niciodată cu un fenomen de o asemenea amploare, când corul protestelor face concurență oricărui eveniment asemănător de până acum. Interesele cui sunt oare promovate în acest proiect guvernamental atât de controversat, dacă ale celor care ar trebui să-i fie beneficiari rezultă că nu sunt?

În plus, m-am trezit, în plină vacanță parlamentară, că aflu direct de la televizor că domnul ministru al muncii ne-ar fi invitat la comisia care lucrează în minister pe acest cod și pe noi, parlamentarii de la Comisiile pentru muncă ale Senatului și Camerei Deputaților. Mi-am contactat colegii și am aflat că nu fuseseră invitați decât cei din arcu guvernamental, niciunul de la Partidul Social Democrat sau de la vreun alt partid din opoziție. Așa se lucra „stahanovist”, vă mai aduceți aminte, cu raportarea planului cincinal îndeplinit prin umflarea cifrelor reale, pe vremea nu prea îndepărtată a partidului unic. Să înțeleg că domnul ministru al muncii a primit o asemenea comandă de la mai-marele său și a pornit vajnic la luptă, asemeni croitorașului celui viteaz, cu „șapte dintr-o lovitură”, să doboare toate recordurile de viteză la una dintre cele mai importante legi ale acestei țări, lege care ar trebui să fie în interesul tuturor părților implicate în negocieri, și nu să inaugureze cu mare pompă sclavagismul modern. Pentru că nu putem vorbi de altceva decât despre o consemnare a angajatului la locul de muncă, conform noului cod, care, măbind perioada de compensare în bani a orelor suplimentare, de la 30 de zile la 60 de zile calendaristice, aproape că „le scoate în afara legii” sau pune călușul definitiv în gura liderilor sindicali, face praf contractul colectiv de muncă etc., toate acestea pentru a nu mai putea fi apărate interesele reprezentanților sindicatelor.

În continuare vreau să vă expun doar unele dintre punctele divergente ale celor două propuneri de modificare a Codului muncii: primul – al sindicatelor și patronatelor, cel de-al doilea – al Guvernului:

1. Partenerii sociali nu sunt de acord cu majorarea perioadei de probă la angajare și a perioadei de preaviz la încetarea contractului.

2. Vor să participe la negocierea contractului colectiv de muncă și propun ca și patronii să poată face grevă ca reacție la protestul angajaților.

3. Ei susțin că trebuie să existe un contract colectiv de muncă unic la nivel național, care să facă trimitere la un contract colectiv la nivel de ramură și nu trebuie lăsată posibilitatea înțelegerii directe între angajați și angajator.

4. Sindicatele și patronatele au insistat să existe principiul *erga omnes*, adică la muncă egală, salariu egal, pentru eliminarea concurenței neloiale, principiu de altfel respins de actualul proiect al Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale.

5. Atât sindicatele, cât și patronatele vor să existe contracte pe perioadă nedeterminată, Guvernul propunând contractele pe perioadă determinată de doi-trei ani, pe motiv că astfel s-ar reduce evaziunea fiscală.

Ministrul muncii a susținut însă că nu renunță la modificările legate de prelungirea perioadei de probă, a preavizului sau a duratei contractelor pe termen determinat (în actualul cod, perioada maximă este de 24 de luni, în noul cod ar fi de 36 de luni; în actuala lege nu se pot face mai mult de trei reînnoiri succesive ale contractului de muncă pe perioadă determinată, în noua formă această prevedere este exclusă) și nici la propunerea privind aplicarea contractelor colective de muncă la un întreg sector, doar dacă este semnat de cel puțin jumătate dintre cei acoperiți de acest contract. Această condiționare depozitează de substanță destinația contractului colectiv de muncă, act legislativ care limita eventualele abuzuri ale angajatorilor.

Unele dintre aceste probleme par a se baza pe intenții bune, repet, doar „par”, și par, de asemenea, a se alinia și pieței muncii care există acum în comunitatea europeană, însă trebuie interpretate cu mare acuratețe, pentru că exact termenii în care sunt puse aceste elemente, aparent modeme și menite să flexibilizeze piața muncii în lege, riscă să devină discrepanțe uluitoare mai târziu. Este o mare diferență între cum sunt „ambalate” frumos toate aceste promisiuni și cum sunt ele apoi concretizate într-o lege, cu tot cu efectele ei asupra cetățenilor.

În concluzie, cred că avem nevoie de timp și de o matură chibzuință asupra măsurii tuturor acestor lucruri, care par simple când sunt expuse prin mass-media, dar pot presupune o adevărată Golgotă la tribunale, prin apeluri și recursuri cu care rămâne pe cap românul pentru a-și căuta „dreptatea cu capul spart” pe sălile „pașilor pierduți”. Nouă, parlamentarilor, ne revine, în cea mai mare măsură, acest rol, de a pondera avântul deloc de bun augur al reprezentanților autorității guvernamentale și de a cântări de zece ori înainte de a tăia o singură dată proiectul odată ajuns în comisiile de specialitate.

Vă mulțumesc.

Domnul Nicolae Moga:

Declarația politică este intitulată „Mica reformă în justiție dă peste cap rânduiala din judecătoria”.

Nu de mult timp, un proiect de lege înaintat Parlamentului României, la data de 06.12.2010, amenință liniștea locuitorilor din câteva localități constănțene. Pe bună dreptate, un grup de zece primari din localitățile Hârșova, Gârliciu, Ciobanu, Ghindărești, Saraiu, Horia, Crucea, Topalu, Vulturi și Pantelimon sunt alarmați de decizia de desființare a Judecătoriei Hârșova și a Parchetului de pe lângă aceasta.

Convins că dreptatea e de partea lor, am încercat să aduc problema în discuție, în calitatea mea de senator de Constanța, inclusiv pe lângă Consiliul Superior al Magistraturii, pentru a fi analizată această situație și dispuse măsuri în cauză. Desigur, nu am primit încă niciun răspuns, dată fiind solicitarea recentă, dar, deși sunt conștient că decizia nu poate fi modificată de CSM, au totuși un cuvânt de spus acolo unde trebuie.

Nu voi mai repeta și în cadrul declarației mele politice de astăzi motivele întemeiate pe care se bazează și memoriul primarilor din localitățile menționate, memoriu în care ei solicită reanalizarea măsurii de desființare a Judecătoriei Hârșova și a Parchetului aferent acesteia. Interpelarea mea de astăzi conține toate elementele necesare, dar cel mai important argument îl constituie, cred eu, situația materială precară a cetățenilor din cele 10 localități, zona fiind declarată defavorizată. În plus, nu am renunțat, în apărarea cauzei locuitorilor menționați, să caut argumente strict juridice, în primul rând pentru că sunt și jurist de meserie și, în al doilea rând, pentru că rolul meu de parlamentar este legat de implementarea legislației.

Pentru mai multă acuratețe, am dorit să am, fie și indirect, avizul unor practicieni care au o carieră respectabilă și respectată la activ în funcția de judecător și de profesor. Unul dintre aceștia este reputatul profesor Corneliu Bârsan, actualmente judecător desemnat de România la CEDO. Într-un interviu acordat unei reviste de specialitate, profesorul Bârsan aprecia că „mai degrabă au a fi desființate tribunalele, și să fie mărit, eventual, numărul curților de apel, dar menținute obligatoriu judecătoriile, ca veriga de bază a unui sistem judiciar coerent, cu competență generală în dreptul privat și în dreptul penal, cu apel la curțile de apel și cu recurs în casație în fața instanței supreme”. Profesorul pune într-o ecuație teoretică rolul judecătoriilor, prin comparație cu acela al tribunalelor, și observa cu ochiul liber că greutatea mai mare înclină pe „umerii” judecătoriilor, nu ai tribunalelor. În plus, eliminarea unui grad de jurisdicție, după cum prevede această „mică reformă”, ar putea fi realizată, eventual, prin așezarea pe orizontală, pe o poziție egală, de primă instanță, a judecătoriilor și a tribunalelor, cu competența delimitată după litigii adecvate, valoarea litigiului, natura acestuia, pericolozitatea infracțiunilor etc.

„A doua verigă a sistemului ar trebui să fie dată de curțile de apel; în principiu, hotărârile pronunțate în primă instanță de judecătorii și tribunale să poată fi atacate cu apel în fața acestor curți. În sfârșit, o a treia și ultimă verigă ar urma să fie dată de instanța supremă, care să judece numai recursurile în drept, cu filtrarea cauzelor în care, într-adevăr, se pune o problemă de interpretare a legii.”

Eu cred cu putere, observând lucrurile din perspectiva parlamentarului obligat, prin natura funcției sale publice, să participe activ la procesul legislativ din această țară, că numai într-o asemenea organizare judiciară clară se poate vorbi de un sistem judiciar coerent, în cadrul căruia instanța supremă să-și îndeplinească atribuția constituțională a asigurării interpretării unitare a legii. Sunt și eu convins, alături de specialiștii în domeniu, că doar acest sistem ar elimina, în bună măsură, „practica neunitară” actuală a instanțelor românești, obiect nefericit al câtorva sute de dosare aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului.

În final, vă asigur că pledoaria mea pentru menținerea rolului și locului judecătoriilor performante nu va rămâne fără ecou și voi face toate demersurile pe care le voi considera necesare pentru a sprijini acest obiectiv.

Vă mulțumesc.

Domnul Nicolae-Dănuț Prunea:

Declarația politică se intitulează „Încrederea și siguranța în piața de capital s-au năruit”.

Evoluția datelor despre piața de capital arată că obiectivele, analizele și judecățile făcute de către Comisia Națională a Valorilor Mobiliare în ultimii ani au fost eronate. Iar reglementările și intervențiile în piață ale conducerii acestei instituții n-au fost corelate cu sarcinile care-i revin potrivit Legii pieței de capital și care decurg din statutul propriu.

Este larg împărtășită ideea că piața de capital, prin extensiunea pe care o poate avea ea, prin mecanismele sale și prin posibilitățile pe care le oferă investitorilor și posesorilor de capital disponibil, are un rol extrem de important în reglarea și funcționarea unei economii de piață. Ader la această părere bazându-mă pe contribuția pe care o are ea, în țările unde cunoaște o dezvoltare corespunzătoare, la mai buna alocare a celei mai deficitare resurse, capitalul bănesc, și prin aceasta la creșterea generală a eficienței economice. După cum o defectuoasă funcționare a pieței de capital, cum se întâmplă la noi acum, o reglementare laxă și o supraveghere formală pot duce la dezintegrarea pieței și la suferințe majore în întreaga economie.

Când s-a conceput și acceptat modelul de trecere de la economia centralizată aplicată la noi la economia de piață, când s-a distribuit gratuit populației o mare parte a proprietății naționale, s-a avut în vedere faptul că această economie nu poate funcționa fără o piață de capital performantă. Nu mai vorbesc de importanța acestei piețe, când este bine concepută, pentru conservarea patrimoniului național și la dezvoltarea acestuia.

Neajunsurile majore ale pieței reglementate, controlate și supravegheate de către CNVM, și care sunt slăbiciunile CNVM pe care trebuie să le corectăm de urgență pentru a mai salva ceea ce mai poate fi salvat sunt:

1. Reglementările nu trebuie să lase loc pentru ocolirea legii. Regulile de bază ale pieței de capital sunt de fapt legile care guvernează economia de piață. Pentru a face o reglementare în concordanță cu aceste legi trebuie o mulțime de reglementatori autentici, de exemplu: specialiști pe tipuri de piețe existente, experți care să monitorizeze stabilitatea generală a sistemului, de alții care să se îngrijească de siguranța produselor tranzacționate etc. În loc de așa ceva, constatăm că deciziile aparțin unor indivizi fără pregătire adecvată în domeniu, numiți pe criterii politice, mânați de interese marginale, de ordin financiar.

2. Într-un domeniu în care se lucrează cu bani și a cărui extensiune depinde de încrederea populației în mecanismele sale, reglementarea este în măsură să asigure o primă garanție a unei

corecte aprecieri a siguranței și a eficienței. Din acest motiv, reglementatoarea trebuie să fie complexă, să servească scopului major al pieței și al economiei naționale. Dar majoritatea dintre cei care conduc CNVM nu înțeleg mecanismele pieței și, spre exemplu, nici semnificația riscului și a eficienței în domeniul în care activează, nu au dovedit practic că se pricep la ce fac. Mai grav este faptul că nu acționează ca adevărați stâlpi ai pieței, cu o înaltă conștiință morală, pentru că nu au așa ceva.

3. Supravegherea deficitară a pieței de capital are în anii din urmă la bază reclamații, delațiuni și interesul financiar. CNVM nu arată că are un plan în minte sau măcar câteva principii sau proceduri constante pe care să le impună în piață. Fapt care adaugă incertitudini politice peste cea specifică pieței, făcându-i pe investitori să se îndepărteze și mai mult de bursă, de piață în general. Or, fără o reglementare strictă și competentă, fără o supraveghere imparțială și constantă, plasa de siguranță a protecției sociale nu devine suficient de extinsă și de eficientă ca în sectorul bancar. Din care motiv, crește nemulțumirea privind găsirea celor mai bune prețuri, se înmulțesc acuzele, sonore sau numai în surdină, de manipulare etc.

4. CNVM, în loc să regândească întregul sistem al pieței de capital din România, pentru a-l adapta la condițiile actuale din economie, cheltuiește o bună parte din energia de care dispune pentru consolidarea sistemului existent, deși el trezește mari nemulțumiri în rândul operatorilor și al investitorilor. În acest plan sunt evidente cazurile care fac ca scoaterea din ecuație a intereselor personale să fie extrem de dificilă.

5. Menținerea volumului tranzacțiilor la un nivel extrem de redus, inclusiv a operațiunilor pe piața primară, care în alte țări, cum ar fi Polonia, asigură materie primă pentru tranzacțiile obișnuite, este o dovadă a pierderii încrederii în piață, atât pentru agenții economici, cât și pentru cei care au economii. Nici nu se putea aștepta să se întâmple altceva cât timp CNVM nu răspunde în fața nimănui pentru faptele sale, iar responsabilitățile nu sunt corelate cu recompensele materiale într-o manieră transparentă. Aflăm din presă, deci faptele sunt de notorietate, că foarte frecvent însăși conducerea CNVM recunoaște tacit că unele decizii luate sunt neinspirate, că se revine asupra lor cu o detașare seniorială. Normal ar fi ca în astfel de cazuri de eșec să se sancționeze vinovații, chiar dacă sunt membri ai CNVM.

6. Se constată o aliniere defectuoasă a standardelor salariale cu realizarea obiectivelor care decurg din Legea pieței de capital și cu sarcinile care derivă din statutul propriu. La nivelul conducerii CNVM se constată că stimulentele sunt distorsionate, adesea în mod grosolan, încât retribuirea lunară a președintelui țării, sau a prim-ministrului, ajunge să fie egală cu salariul pe o săptămână al președintelui CNVM.

Nu mai amintim decât în treacăt că sistemul de retribuire practicat în CNVM este impregnat cu un conflict de interese major, deoarece conduce la practicarea unor comisioane mari și la costuri de tranzacționare cu mult peste media din țările membre ale UE. Dacă se iau în considerare

veniturile celor reglementați de CNVM, adică ale agenților care furnizează sumele de CNVM pentru constituirea fondului de salarii, se constată cu multă ușurință că în această instituție simțul corectitudinii a fost înlocuit de mult cu puterea de a exploata a agenților din piață.

7. Dat fiind faptul că prin tot ce întreprinde conducerea CNVM demonstrează că nu crede nici ea însăși în piața pe care o reglementează, lucru absolut intolerabil, exprim punctul de vedere că reglementatorii trebuie aleși dintre cei care cunosc piața, dintre cei care au suferit în piață și și-au legat existența de ea. Criteriul politic, folosit actualmente în alegerea conducerii CNVM, fiind inefficient, caduc și neconform cu practica în domenii din alte țări, trebuie înlocuit de urgență cu unul strict profesional.

Doamna Doina Silistru:

Declarația politică este intitulată „«Nu suntem asistați social, nu suntem cetățeni de mână a doua!»”

Stimați colegi,

Recent, am primit pe adresa cabinetului senatorial o scrisoare semnată de un grup de pensionari. Am citit-o cu mare atenție și vreau să vă aduc și dumneavoastră la cunoștință câteva pasaje semnificative. Rândurile acestea – care se constituie într-un diagnostic dureros – demonstrează încă o dată că nu se face nimic pentru protejarea bătrânilor României. Nu vreau să formulez noi acuzații, nici să găsesc vinovați. Vreau doar să ascultați cu luare aminte aceste rânduri, care nu conțin nicio revendicare, și apoi, împreună, să faceți sau să facem reparațiile morale și materiale pe care le merită reprezentanții acestei categorii sociale care, ca întotdeauna, cu modestie, își afirmă drepturile.

„Doamnă Senator,

Apelăm la dumneavoastră în speranța că vocea noastră se va face auzită. Probabil sunteți asediată, ca orice demnitar al țării, de sute de cereri în fiecare zi. Noi nu vrem să vă cerem nimic. Știm că traversăm vremuri grele, dar, în ultimii ani cel puțin, nu le mai înțelegem logica. Suntem, așa cum ne-a cerut-o de atâtea ori actualul Guvern, solidari. Prin asta înțelegem că vom muri împreună, cum se întâmplă de ani buni nu doar în județul Vaslui, ci în întreaga țară. Cu siguranță știți că, anul trecut, peste 4 500 de pensionari vasluieni au murit din cauze direct legate de sărăcie. Este singurul fel în care putem traduce «solidaritatea». Poate o să vă mirați, dar nu din acest motiv vă scriem. Vrem doar să ne ascultați și să transmiteți mesajul nostru mai departe, către cei care pot face ceva. Evident, v-am scris dumneavoastră după ce am discutat cu câțiva parlamentari ai puterii. Le-am transmis petiții, am fost în audiențe, i-am rugat sau i-am certat, după caz. De fiecare dată ne-au spus – ce previzibil – că știu că e greu, dar nu au ce să facă. Deciziile se iau peste capul lor. «Să avem răbdare, să rezistăm», asta este, în rezumat, tot ce îi poate spune un parlamentar al puterii unui pensionar.

Iată că încă mai rezistăm, deși viața de pensionar în România s-a transformat într-un coșmar. În locul unei bătrâneți tihnite, facem colecție de neajunsuri și umilințe. Să știți că nu am uitat

vagoanele de promisiuni descărcate de guvernanți în campanie. De atâta «bine» și «respect» pentru vârsta a treia, murim pe capete. Ne seceră foamea, frigul și bolile, măsurile guvernamentale abuzive. Ne împrumutăm pentru acoperirea unor cheltuieli de strictă necesitate. Gustăm din plin din această cupă amară a «modernizării statului». Ne-au fost luate aproape toate drepturile, unul singur fiind lăsat intact: dreptul de a muri. Și vom muri, la fel ca în anii trecuți, în mizerie. Dar mai întâi, o să trebuiască să ne ascultați! Evident, facem vorbire despre parlamentarii pe care îi vedem tot mai rar la cabinetele lor din teritoriu. Lor am vrea să le scriem aceste rânduri, dar știm că le vom scrie degeaba. Ei nu au ce să facă, după cum singuri au recunoscut!

Doamnă Senator,

Vă rugăm totuși să le spuneți colegilor aflați la guvernare că nu suntem asistați social, nu suntem cetățeni de mână a doua! Înainte de a deveni «anexele» de astăzi, am muncit zeci de ani. Noi am construit sistemul care astăzi se clatină tot mai amenințător și care mâine, în ritmul actual, se va dărâma. Prea brusc, prea nefundamentat ați descoperit că avem pensii nesimțite. Nu ne doare atât tăierea pensiilor, cât faptul ca ne-ați pus eticheta «Vinovat»! Este adevărat: cei mai mulți dintre noi avem pensii nesimțite: nesimțit de mici. Chiar și așa, mai putem da o ultimă dovadă de solidaritate: luați-le de tot! Dacă se vrea casarea noastră, spuneți-o direct, nu ne mai mințiți! Ne vom mai sacrifica o dată!

Doamnă Senator,

Vrem să citiți acest mesaj tare, astfel încât să îl audă și ultimul parlamentar al puterii. Dacă îl va auzi și domnul prim-ministru Emil Boc, cu atât mai bine. Nici Domniei Sale nu îi vom cere nimic; a demonstrat din plin că nu are nimic de dat.

Vă mulțumim că ne-ați ascultat și v-am ruga să nu transformați proverbul «dacă nu ai un bătrân, să-l cumperi» în «dacă ai un bătrân, omoară-l!»

Domnul Emilian-Valentin Frâncu:

Declarația politică este intitulată „Opriți neostalinismul lui Iosif Boc și Beria Băsescu, început prin arestarea lui Costică Nicolescu!”.

Dacă ar trăi tatăl meu și, probabil, generația Domniei Sale și ar vedea ce se petrece azi în România, mi-ar spune clar că, de această dată, este cazul să plecăm cât mai urgent din țară. Da, stimați colegi, asistăm la a doua stalinizare a României, o neostalinizare marca „Iosif Boc și Beria Băsescu”.

Ce poate să însemne mai mult arestarea în miez de noapte a unui lider regional de necontestat cum este Costică Nicolescu? Pe ce motiv? O oarecare donație făcută Bisericii! Iosif Boc și Beria Băsescu nu mai au niciun Dumnezeu, acum o confirmă!

În aceste condiții, Partidul Național Liberal, singurul partid istoric rămas încă activ pe scena politică, cheamă de urgență toate forțele politice să ia act despre începutul stalinizării prin justiție a României.

PNL a mai trecut odată prin acest proces și a fost învins în perioada 1945 –1947. Membrii noștri au umplut atunci închisorile comuniste. De această dată am învățat lecția și știm să distingem din fașă simptomele unui stalinism aflat *in incipio*!

Arestarea în miez de noapte a lui Costică Nicolescu, prima din seria lungilor arestări care vor urma, după cum a declarat la oră de maximă audiență președintele Beria Bănescu, trebuie să ne trezească din letargie. Societatea civilă, mass-media, toate ONG-urile care sprijină democrația trebuie acum să ia poziție și să forțeze două lucruri – (1) pasul înapoi al acestui Cabinet de la autoritarism și (2) demisia în bloc a coaliției aflate la guvernare.

Suntem în 2011, an în care practicile barbare, tribunalele staliniste instituite de NKVD-urile, numite astăzi DNA, care acționează la comanda lui Beria Bănescu, trebuie să înceteze.

PNL își asumă azi rolul de paznic al democrației și de curator al societății românești. Nu vedeți cum joacă azi PDL? Exact cum făceau staliștii în anii '40! Formezi un Bloc al Partidelor Democratice, cum e azi partidul independenților, atragi de partea ta prin promisiuni mercantile minoritățile și apoi te pui cu DNA-ul pe opoziție. Urmează evident fraudă electorală din anul 2012, așa cum a fost în anul 1947! Regimul lui Iosif Boc și Beria Bănescu și-ar dori să devină nemuritor.

Dacă acest lider regional de partid este suspect doar pentru o donație unei biserici, de ce nu putea fi cercetat în stare de libertate? De ce hackeri, violatori, cămătari, traficanți, beizadele de politicieni dovediți violenți sunt judecați în stare de liberate, iar un om care ar fi donat o sumă de bani unei biserici este pericol public? Este inimaginabil ce se întâmplă azi cu justiția din România!

După ce și-au subordonat toate instituțiile fundamentale ale statului de drept (Parlament, Guvern, Curte Constituțională), după ce și-au atras de partea lor instrumentele de presiune (ANI, DNA etc.), acum se încearcă subordonarea justiției și atacurile asupra liderilor opoziției. Iosif Boc și Beria Bănescu au pornit acum, în forță, regimul neostalinist în Republica Pedelistă România!

Domnul Emilian-Valentin Frâncu:

Declarația politică se intitulează „Viitorul este tot ceea ce a uitat trecutul”.

În momentele critice ale umanității, istoria a pus laolaltă state care atavice erau rivale sau aflate într-o adversitate ancestrală. Scopul acestor alianțe a fost mereu unul de a pune capăt dictaturilor de orice fel.

Politologii au numit acest lucru „echilibrul de forțe”. Alianțele împotriva Islamului prin cruciade, alianțele împotriva lui Napoleon Bonaparte, alianțele împotriva Germaniei naziste, alianțele împotriva comunismului, alianțele împotriva terorismului sunt poate cele mai relevante exemple. Toate aveau la bază două principii – anularea hegemoniei unei forțe dictatoriale și consolidarea unui statu-quo după.

Când spun acest lucru am în vedere, mai ales, perioada care a urmat războaielor napoleoniene, când pentru aproape 100 de ani, după 1814, pe continent a urmat, cu mici excepții, o

perioadă de pace, coordonată de „Concertul European”. Acea perioadă condusă de imperiile europene învingătoare ale celebrului împărat francez a cunoscut transformări și progrese uluitoare în industrie și în societate, caracterizate printr-o emancipare a fiecărei națiuni.

Alianța proaspăt construită, ACD – PSD, vine și ea în istoria contemporană a României cu două direcții – stoparea dictaturii mentale și instituționale impusă de Traian Băsescu și de democrat-liberali și scoaterea României din poziția dramatică unde economia și lipsa de speranță au așezat-o.

Această alianță găsește azi o Românie gri, o Românie săracă, o Românie aflată în perigeul dezvoltării mentale. Găsește o Românie mai mult decât rurală în opțiunile ei de dezvoltare. Un stat ignorat de marile puteri, cu un președinte pe care îl evită cam toți liderii mari ai lumii.

Această alianță nu distruge doctrine, ba, dimpotrivă, le întărește. Proiectele sociale și cele liberale nu se încăleacă, nu primează unele în fața altora, ci se completează.

Da, este prima alianță fără orgolii, pentru că liberalii nu se bat cu pumnul în piept că sunt mai de dreapta decât cei de la PSD și nici invers. Toți au singur scop, punerea în funcțiune, după înlăturarea guvernării PDL, a economiei și a societății, pe principii sănătoase, atât liberale, cât și social-democrate.

Lumea a evoluat. De la antagonismul dreapta-stânga, se poate vorbi de armonia dreapta-stânga. Poate că aici, la București, se vor schimba istoric datele problemei. Poate că un nou curent doctrinar se va naște.

Recunosc că toate acestea nu puteau fi realizate fără sprijinul lui Traian Băsescu și al PDL. Dacă primul nu împingea țara spre o dictatură personală, iar partidul dumnealui de suflet nu conducea România spre dezastru economic, poate că ne-ar fi lipsit maturitatea de a construi această alianță.

Pe 5 februarie 2011, la București, stânga și dreapta au lăsat deoparte vechile resentimente și și-au dat mâna pentru a reconstrui viitorul economic și politic al României, pentru că, așa cum spunea Soren Kierkegaard, „viitorul este tot ceea ce a uitat trecutul”.

Domnul Cornel Popa:

Declarația politică este intitulată „2011, decisiv în lupta cu partidul Băsescu”.

Stimați colegi,

Mi-aș fi dorit ca prima declarație politică, pe care o fac în această sesiune, să vorbească despre revenirea economiei, despre dezghețarea pieței de muncă, despre creșteri salariale, eventual, atât la bugetari, cât și la angajații în mediul privat. Practic, acesta este mersul firesc, pe care l-am observat la țările vecine.

Mi-e teamă însă că și în acest an ni s-au pregătit promisiuni fără acoperire și singurele „realizări” – între ghilimele – ale mandatului Băsescu – Boc rămân împrumuturile de la FMI, în condițiile impuse de Fond.

După cum ați văzut, 2011 a debutat cu aceleași semne ale recesiunii, în ciuda veștilor bune în spatele cărora s-au ascuns guvernanții, cum ar fi creșterea exporturilor. Sunt de părere că se impune luarea unor măsuri în forță în acest an și sunt profund de acord că este nevoie de eforturi conjugate în proiectul de aducere la lumină a României. Nu vorbesc despre celebra lumină de la capătul tunelului, aceea a fost stinsă de Traian Băsescu atunci când și-a angajat partidul în sărăcirea sistematică a românilor, imediat după ce le-a promis că vor trăi bine.

Cred în alianța pe care opoziția o construiește în aceste zile, pentru că vreau să știu că am făcut toate eforturile să oprim planurile oarbe ale guvernării Boc. Resping acuzațiile PDL, care încearcă să acrediteze ideea că electoratul de dreapta are o singură opțiune în partidul puterii. S-a dovedit deja că interesul pentru propriile afaceri a primat în fața celui al românilor. Dovadă valul de nemulțumiri care a lovit din toate părțile.

Aș vrea însă din partea partidului Băsescu un răspuns: cine răspunde pentru dramele din familiile românilor, dramele generate de măsurile așa-zis anticriză?

Domnul Marius-Petre Nicoară:

Declarația politică se intitulează „În zi de doliu”.

Stimați colegi,

Începem sesiunea parlamentară din noul an sub semnul absenței. S-a stins din viață înaltul ierarh, Mitropolitul Ortodox al Clujului, Albei, Crișanei și Maramureșului, Înalt Preasfinția Sa Bartolomeu Anania.

Mi-am exprimat public regretul pentru România, care pierdut o lumină, dar și pentru noi, care suntem astăzi mai săraci în absența celui care a avut curajul credinței în vremuri grele pentru românii sub comunism, care erau aruncați în închisoare pentru curajul acesta. Cuvântul lui Dumnezeu a devenit pe înțelesul nostru și cele sfinte au fost aduse mai aproape nouă, celor care l-am ascultat în atâtea ocazii deosebite pe cel care va rămâne în inimile noastre, Bartolomeu Anania.

De altfel, 2011 a debutat cu vești rele pe toate planurile, fiecare dintre noi sperând în mai bine și întorcându-se către sine, acolo de unde noi, românii, ne luăm energia și puterea de a merge mai departe.

Însă vreau să cred că anul acesta va sta sub semnul schimbărilor și evenimentelor care vor contribui la schimbarea politicii, economiei și societății românești, în general. Consider că am fost supuși suficient unui experiment care a eșuat lamentabil. Proiectul PDL trebuie să înceteze și, odată cu el, scuzele și explicațiile inutile ale celor care ar trebui să ia atitudine. România nu mai are răbdare, iar experiențele țărilor vecine trebuie să ne slujească drept lecții de viață și abordare. Or, dacă în afara granițelor se pun deja bazele creșterii economice, trebuie să fim și noi cu adevărat în Uniunea Europeană și să urmăm exemplul.

Vă mulțumesc și vă îndemn la speranță și acțiune, cu atât mai mult cu cât ne găsim într-o zi în care memoria mitropolitului Bartolomeu Anania se cade a fi cinstită.

Domnul Marius-Petre Nicoară:

Declarația politică este intitulată „Proгноzele președintelui-premier”.

Încep declarația de astăzi dorindu-vă, stimați colegi, o sesiune parlamentară cu rezultate foarte bune, care să împlinească așteptările românilor.

Mă voi referi, în continuare, la declarațiile președintelui Traian Băsescu, pentru că Domnia Sa este cel care ne anunță lucrurile importante pe care le face Guvernul, intrările și ieșirile din criză, măsurile mai bune sau mai proaste ale Guvernului... și, în general, cam tot ceea ce ar trebui să ne spună un premier. Ca atare, anunțul președintelui referitor la faptul că nu mai luăm ultima tranșă de bani de la Fondul Monetar Internațional pare o veste bună. Nimic nu poate să ne bucure mai mult decât faptul că am ieșit din zona de risc și că toate reducerile veniturilor au avut un scop care, iată, a fost atins.

Însă peste toate veștile președintelui s-a așternut neîncrederea, din cauza faptului că promisiunile sale au rămas neacoperite, că a intervenit în arii de activitate pe care nu le stăpânea și ne-a dat informații eronate și pentru că, în general, a avut talentul de a poza în cel care le rezolvă pe toate, neavând niciun succes la activ.

În aceste condiții, ca cetățean al acestei țări și ca parlamentar trimis aici de clujenii care m-au votat, îi cer prim-ministrului Emil Boc să ne lămurească și să ne dea toate informațiile, reale, pe cât se poate. Mi se pare mult mai normal ca acesta să știe mai bine decât președintele ce face Guvernul. Și i-aș mai cere să nu dea speranțe inutile oamenilor, așa cum a făcut cu mult lăudata creștere salarială de 15%, care în fond s-a dovedit mai mică, prin aplicarea unor calcule strategice care să convină Guvernului. Propun, așadar, să-l lăsăm pe Traian Băsescu să rezolve asperitățile pe plan internațional și tot ceea ce mai decurge din fișa postului Domniei Sale.

Vă mulțumesc.

Domnul Vasile Nedelcu:

Declarația politică se intitulează „Justiția nu e jucăria PSD!”.

Domnule președinte,

Stimați colegi,

De aproximativ o săptămână, atenția publică este concentrată pe cazul președintelui Consiliului Județean Argeș, Constantin Nicolescu, acuzat de către procurorii DNA că a beneficiat de fonduri PHARE în valoare de aproximativ 900 000 de euro pentru efectuarea de lucrări de reabilitare/reconstrucție a patru unități de învățământ din județul Argeș, pretins afectate de inundațiile din anul 2005, și că a atribuit contractul de reabilitare a școlilor unei firme aparținând familiei sale.

Ce a urmat după reținerea șefului Consiliului Județean Argeș nu a fost greu de imaginat – colegii de partid, altminteri mari propovăduitori ai dreptății și ai libertății justiției, au făcut scut de protecție în jurul acuzatului, aruncând totodată pisica în curtea vecinului, respectiv susținând că întreaga anchetă este una politică și că vinovat este liderul PDL Argeș. Circul a fost completat cu un atac de cord al cercetatului și de o serie de manifestări care au avut loc în întreg județul Argeș și în unele județe ale țării.

Vizionând acest întreg scenariu, nu am putut să nu îmi aduc aminte de cazurile Bivolaru și Năstase, unde de asemenea social-democrații au acuzat justiția că face dosare politice. Cu siguranță nu ați uitat nici dumneavoastră perioada 2001 – 2004, când justiția era manevrată cu măiestrie de către profesorul de drept Adrian Năstase, același lider PSD împovărat de dosare penale, care sunt și în prezent trăgănite cu largul concurs și sprijin al colegilor de partid, veșnic recunoscători actualului președinte al Consiliului Național al PSD.

În acea perioadă, având eu însumi un proces în contencios cu Ministerul Agriculturii pentru un abuz de putere exercitat împotriva mea ca funcționar public, am constatat cu stupeoare că propriii avocați îmi mărturisesc că nu am nicio șansă la Curtea de Apel, unde cazul era judecat, pe motiv că întreaga conducere este numită politic. Singura mea șansă a fost Înalta Curte de Casație și Justiție, unde am și câștigat. Ce pot spune cei care toată ziua stau acum pe televiziuni? Atunci tăceau mâlc, atât actuala opoziție, cât și mass-media.

Tehnica social-democrațiilor a rămas neschimbată, astfel că și în cazul Nicolescu, pe principiul „ai lor sunt toți vinovați, ai noștri sunt niște victime”, pesediștii, în loc să lase organele de anchetă și instanță să își facă treaba, au crezut de cuviință că e normal să purceadă, chiar pe față, la presiuni politice de ultimă speță pentru a-și salva colegul de la ananghie. Acestor persoane, care se vor a fi bărbați și oameni politici, le recomand cu colegialitate să recitească atent alineatul (2) al articolului 124 din Constituția României, pentru a-și reaminti că „justiția este unică, imparțială și egală pentru toți”. Adică și pentru membrii PSD!

Până și liberalii s-au dat pe linia mai proaspeților lor aliați: liderul PNL Crin Antonescu, deși a recunoscut că nu cunoaște detaliile dosarului, a crezut de cuviință să îi ia apărarea președintelui Consiliului Județean Argeș, să conteste decizia instanței și să susțină sus și tare că atât magistrații, cât și DNA au săvârșit un abuz asupra liderului PSD Argeș.

Acuzațiile curg cu nemiluita, însă nimeni, dar absolut nimeni dintre liderii pomeniți mai sus nu aduce nicio dovadă în sprijinul afirmațiilor făcute. Totul se rezumă la a arunca cu noroi în puterea judecătorească și la a amenința magistrații. Dacă se va dovedi că Nicolescu este vinovat, vor răspunde oare Ponta și Antonescu pentru declarațiile făcute în ultimele zile? Îi va sancționa cineva pentru că și-au încălcat atribuțiile de lideri de partid, de reprezentanți ai opoziției, amenințând reprezentanții statului și făcând acuzații fără fond?

Declarațiile făcute de către liderii politici din opoziție reprezintă instigare publică, prevăzută de articolul 324 din Codul penal: „Fapta de a îndemna publicul, prin grai, scris sau prin orice alte mijloace, de a nu respecta legile ori de a săvârși fapte ce constituie infracțiune se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani, fără a se putea depăși pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea la săvârșirea căreia s-a instigat. Dacă fapta prevăzută de alin. (1) este săvârșită de un funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat ori de către o persoană dintre cele prevăzute în art. 160 (persoană care îndeplinește o activitate importantă de stat sau altă activitate publică importantă) – și în ultima perioadă am văzut foarte multe la televizor – pedeapsa este închisoarea de la 1 la 5 ani, fără a se putea depăși pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea la săvârșirea căreia s-a instigat.” Orice aveți de spus, stimați colegi din opoziție. Poate au ceva de spus instituțiile abilitate ale statului și se autosesizează acum, în al 12-lea ceas, pentru respectarea Constituției și legilor țării.

Devine astfel tot mai clar faptul că miza alianței PSD – ACD este una singură: justiția! Nu mai putem accepta ca politicul să se amestece în justiție! Nu mai putem accepta presiunile de orice fel asupra magistraților, asupra instanțelor de orice grad, doar de dragul imaginii publice. Lăsați justiția liberă! Lăsați justiția să își facă treaba!

Domnul Vasile Nedelcu:

Declarația politică este intitulată „De câte tragedii mai avem nevoie pentru a acționa?”.

Motto: „Când plini de praf cu pași trudiți/Ieșim din mină obosiți/Ne doare că-n lumina sa/Pământul ține-o lume rea./În mină «Dumnezeu cu noi!»/Afară – grijă și nevoi.../Deasupra noastră n-avem cer,/C-așa e viața de miner.”

Domnule președinte,

Stimați colegi,

Am început declarația politică de astăzi cu versurile din „Imnul Minerilor”. Sâmbătă, țara noastră a fost zguduită de o nouă tragedie petrecută în adâncurile minei din Uricani. În urma ei, cinci persoane și-au pierdut viața. Viețile a cinci familii au fost distruse, date peste cap într-o fracțiune de secundă.

După 1990, statisticile indicau faptul că, din numărul total al accidentelor de muncă pe economie, 32,6% s-au înregistrat numai în industria extractivă, numărul total al salariaților din acest sector reprezentând atunci doar 3,3% din totalul salariaților pe economie. În sectorul minier Valea Jiului se înregistraseră aproape 60% din totalul accidentelor din industria extractivă, în condițiile în care doar 19,5% din totalul salariaților din minerit lucrau în Valea Jiului. În total, numai în ultimul deceniu în minele din Valea Jiului au murit peste 50 de ortaci.

Nu reprezintă în Parlamentul României un colegiu cu activitate minieră, însă reprezintă românii și mă doare sufletul când văd, încă o dată, că Valea Jiului este pomenită de către presă și

politicieni doar atunci când au tragedii în subteran. Minerii, care-și riscă viața zi de zi, sunt băgați în seamă doar în prag de campanii electorale. În rest, sunt doar niște oameni cu drept de vot, care-și trăiesc viața în pericol și sărăcie.

De ani de zile, Compania Națională a Huilei ocupă locul fruntaș al datornicilor către statul român. Asta nu îi împiedică însă pe mai-marii companiei să-și ofere salarii impresionante, în timp ce minerii își riscă viața pentru o brumă de bani. Strigătul lor de ajutor, disperarea s-au auzit doar ocazional, când ortacii au fost nevoiți să-și îngroape camarazii. Doar în astfel de momente muncitorii din adâncuri au putut să strige în gura mare că nu au echipamente, că lucrează cu utilaje mult prea vechi, că au nevoie de investiții care să îi ajute să muncească în continuare, așa încât, în fiecare seară, să se poată întoarce acasă la copii, pentru a le pune o pâine pe masă. Și tot în astfel de momente politicienii s-au făcut că ascultă, s-au declarat surprinși și îngrijorați de starea mineritului românesc și au făcut promisiuni. Mult prea multe promisiuni, care însă nu s-au concretizat. În schimb, pe baza lor, minerii au fost aduși la vot, au fost folosiți politic exact ca și în urmă cu 20 de ani, când au fost aduși la București.

Minerii, stimați colegi, nu sunt arme politice! Sunt oameni! Și nu orice fel de oameni, ci ortaci curajoși și puternici. De câte tragedii mai este nevoie pentru a face ceva pentru ei?

În primul rând este impetuos necesar să avem o situație clară a realității din sectorul mineritului și, pe baza ei, trebuie căutate soluții viabile. Trebuie să investim timp și bani pentru a-i salva pe acești oameni, o dată pentru totdeauna trebuie să ne preocupe cu adevărat situația lor.

Domnul Sorin-Serioja Chivu:

Declarația politică este intitulată „Nihilismul, nonvaloarea ridicată de către opoziția de azi la rang de valoare. Efectul Pygmalion sau profeția autoîmplinită”.

Din momentul în care deschidem ochii dimineța și până când mergem la culcare, pe toate canalele media nu auzim decât critici și discuții aprinse despre România, despre starea dezastruoasă în care țara noastră se află, despre instituțiile statului și reprezentanții săi.

Timp de două decenii, Robert Rosenthal, profesor de psihologie la Universitatea California din Riverside, a studiat efectul Pygmalion sau al profeției autoîmplinite. Acest efect se referă la fenomenul prin care așteptările și implicit comportamentul față de o persoană, un grup de persoane sau un eveniment influențează în mod clar rezultatul pe care îl obținem de la aceștia. Trebuie să conștientizăm cu toții importanța pe care o deține gândirea pozitivă, cât și evaluarea corectă și reală a posibilităților pe care fiecare le deține.

Indiferent că ne raportăm la un nivel micro sau macro, trebuie ca întotdeauna să fim conștienți de efectele pe care le putem genera în urma acțiunilor noastre. Iar acestea sunt în strictă legătură cu ceea ce putem crea sau potența din propria gândire.

La nivel micro, dacă un individ se gândește în permanență că șansele cu privire la o acțiune îi sunt minime, atunci cu siguranță și performanța sa va fi una minimă. La fel, și atunci când i se repetă permanent de către altcineva.

Revenind la eternele critici la adresa României, a instituțiilor și reprezentanților statului, discutând aici la nivel macro, cu cât auzim în permanență profeții păguboase și distrugătoare, cu atât șansa noastră de revenire este din ce în ce mai mică.

Dacă ni se inoculează că trăim și că vom trăi prost, nu vom avea niciodată șanse de a trăi mai bine și de a ne reveni din situații dificile.

În ultimii ani, românii și-au câpătat o notorietate nefastă, care ar putea fi caracterizată scurt, nefericit și păgubos – nihilism.

Nimic nu mai pare posibil, nimic nu mai poate fi înfăptuit și așteptăm. Profilul nostru ca popor s-a distorsionat, iar românii s-au obișnuit să aștepte din partea altora ca problemele să le fie rezolvate, ca soluțiile să apară miraculos, în timp ce ne manifestăm nemulțumirile pe la colțuri, lipsindu-ne curajul asumării.

De parcă nihilismul s-a născut în România, nimic nu se mai poate înfăptui, suntem excesiv de critici, fără a realiza că toată aceasta atitudine ne face un deserviciu enorm. Oare este greu de conștientizat faptul că numai noi putem crea schimbarea și numai noi avem puterea de a genera binele?

Ceea ce am împământenit prin prejudecăți și stereotipii trebuie să dispară o dată pentru totdeauna, iar noi, românii, trebuie să devenim artizanii propriului destin. Trebuie să fim conștienți că schimbarea profilului nostru ca popor nu se poate face decât de către noi. Atât timp cât nu înțelegem și, mai ales, nu acceptăm că nimeni altcineva nu ne va ajuta, dacă noi înșine nu ne ajutăm...

Progresul cere sacrificii, cere viziune și încredere, iar toate acestea nu se pot realiza fără o schimbare de atitudine, în care nihilismul nu are ce căuta. Iar pentru ca faptele noastre să genereze efecte pozitive, prima schimbare trebuie realizată la nivelul comportamentului. Determinarea din ce în ce mai scăzută nu ne va oferi niciodată o șansă reală.

Criticii fervenți erijați într-o opoziție ce se dorește a fi una sănătoasă, dar care, de fapt, este putredă și găunoasă, ar trebui să știe o regulă de bază. Aceea că, fără dialog deschis, fără disponibilitatea unui comportament matur și sincer, vorbele lor nu produc decât efecte dăunătoare, fiind victimele unui amestec letal între demagogie, orgoliu, nihilism și lașitate.

S-a ajuns la această situație și pentru că „mai-marii” opoziției consideră că instigarea la revoltă și la mișcări sociale este soluția eficientă pentru ca problemele românilor să dispară fără urmă. Încă o dată, „maturitatea” acestor lideri este mai mult decât „relevantă”, pentru ei progresul reprezentând masele scoase în stradă, dezordinea socială, lipsa de solidaritate și vorbele fără aplicabilitate practică.

Cum poți crede că violența și chemarea la dezordine pot avea vreodată efecte pozitive și cum poți să declari că te interesează cu adevărat țara și poporul tău, când îți tratezi concetățenii drept masă de manevră, provocând un război social din care au de pierdut? Nu e cu nimic diferit de situația în care ți-ai trimite la pieire semenii într-un război ce nu le aparține și din care numai tu ai de profitat. Iar aceasta se numește crimă împotriva propriului tău popor, a propriei „armate” cu care ai plecat la luptă, dar pe care nu eziți să o sacrifici.

Eternele critici fără curajul asumării faptelor nu fac decât să ne erodeze identitatea noastră ca popor și să facă din atât de necesara solidaritate doar un vis frumos, dar lăsat la un nivel abstract, imposibil de atins din cauza lui „Nu”.

În loc de a fi lași, haideți să fim curajoși, în loc de a ne pierde, haideți să fim solidari, în loc de a critica, haideți să construim și, în loc de a ne lăsa nihilismul să ne devină o a doua piele, haideți să realizăm că încrederea și binele se află numai în noi și că prin ele putem avea orice.

Domnul Sorin-Serioja Chivu:

Declarația politică se intitulează „Trădarea – de la stereotipie verbală și tic politic la o situație demnă de nenea Nae Caragiale, «trădare, trădare, dar s-o știm și noi», azi, USL”.

15 noiembrie 2010

Crin Antonescu: „Există niște complexe la domnul Ponta, niște frustrări, pot să le înțeleg în plan uman, dar trebuie să înțeleagă și Domnia Sa că e liderul unui partid politic mare și, ca atare, trebuie să-și consume în intimitate aceste lucruri, dacă vrea să facă treabă din punct de vedere politic.”

15 noiembrie 2010

Victor Ponta: „Cu cât ne întâlnim mai des, cu atât îl înțeleg mai puțin (pe Crin Antonescu – n.r.). Important e că PSD este foarte consecvent și serios și asta dă stabilitate și seriozitate... Noi, PSD-ul, credem că suspendarea nu este o temă cu care să te joci în fiecare zi... Dar doar ca să mergem la televizor și să ne iubească vreun proprietar de televiziune nu ne jucăm cu România. Cred că, în acest moment, soluția este să avem un Guvern mai bun și unul care să ia măsuri economice de ieșire din criză.”

Până mai ieri, reprezentanții PSD, PNL și PC aveau o mare preocupare. Când mai făceau pauză din a acuza actuala guvernare de „inventarea” crizei în lume și în special în România, mai găseau timp și resurse să vorbească despre „trădătorii lui Oprea”.

Toate canalele media au fost invadate de indignările și pudibonderia politică a opoziției, care nu pregeta să acuze la orice oră cum senatorii și deputații independenți și-au trădat partidul, alegând să reprezinte un cu totul alt partid.

Ceea ce au uitat acești „lupi moraliști” este faptul că acești parlamentari nu au făcut niciun jurământ de credință cu partidul, ci față de cetățenii români. Atât timp cât vocea lui nu s-a putut face auzită în folosul cetățenilor, ar fi fost atunci o dovadă de trădare dacă ar fi continuat.

Orice democrație sănătoasă se sprijină pe principiul clar al pluripartitismului constituit din existența și funcționarea partidelor politice care au o ideologie și un statut bine definit. Acest principiu asigură bunul mers al politicii și, implicit, al statului.

În România, din păcate, majoritatea partidelor cu pretenții amestecă ideologiile într-o frenezie nebună. Viața politică a devenit pentru ei o mare piață în care își etalează pe galantare ideologia, oferind-o cui dă mai mult.

În acest sezon, Partidul Conservator a găsit de la chivuța Antonescu o ideologie perfect de amestecat cu struțocămila ideologică a conservatorilor, numai bună pentru o salată de sezon, servită la viitoarele alegeri.

„Uitând” de fericitul mariaj cu PSD-ul, cu care a făcut casă bună când avea nevoie de voturi și recunoaștere la alegeri, PC și-a uitat rapid marea dragoste, trecând la mai „zburdalnicul” PNL, care i-a promis mai multe voturi, mai multe funcții și mult așteptata ieșire din anonimat.

Scurta vizită de la judecătorie a fost și ea dată „uitării”, că doar, deh, dacă totul se petrece în ograda proprie, morala și criticile sunt simple piedici, bune de aplicat numai pentru ceilalți.

Nu contează că PNL-ul și PC-ul nu au nimic în comun în afara dragostei de putere, nu contează că PC-ul a trădat. Trădători sunt numai ceilalți. Aici este vorba de principiile înalte de salvare a țării, pentru care nu precupețești nimic. Mai contează o identitate de partid, mai contează membrii conservatori sau o hotărâre judecătorească? Acestea sunt nimicuri pe lângă ce se promite de către PNL, un partid campion la tot felul de alianțe.

De multe ori m-am gândit cum trebuie să se fi răsucit Brătienii în mormânt, „văzând” faptele celor care au pretenția că le sunt urmași. Ceea ce înainte reprezenta cu adevărat un partid singular, puternic și extrem de bine conturat, acum nu a rămas decât o copie palidă care aleargă după oportunități și îndeamnă la tot felul de alianțe atât timp cât interesele personale sau de grup le sunt îndeplinite.

Așa că Mefisto Voiculescu s-a gândit mai bine la ceas de seară și a pus repede de o alianță cu copia tânără a lui Agamiță Dandanache, vorbind ei și stabilind „coledziile” pe care au mai multe șanse, că doar, deh, nu mai puteau rămâne și de data asta pe dinafară. Bineînțeles, știți, trădătorii nu sunt ei, ci cei care au avut curajul să creeze un partid nou, stabil, cu o ideologie bine conturată și un program eficient.

Sâmbăta aceasta, în România anului 2011, s-a reeditat nașterea a două concepte pe modelul Adunării Constituante a Franței din 1789. Dacă atunci însă francezii au făcut-o inteligent, rațional și mânați de interese superioare, acum floarea vestită a opoziției noastre a executat în stilul specific o învârtită în Palatul Parlamentului, de unde a reieșit cu acte în regulă Uniunea Social Liberală, un amestec de roșu și albastru, de stânga și dreapta, de ne așteptăm ca și fiefurile electorale ale partidelor iubitoare de uniune să o ia din loc.

Așa că nu ar fi de mirare ca de mâine să găsim Moldova, cândva social-democrată, pe undeva prin Transilvania liberală și invers, în timp ce mici regiuni de țară vor alerga care pe unde apucă pentru a desemna ideologia conservatorilor deveniți unioniști și sociali și liberali. Dacă-i ghiveci, ghiveci să fie, dar să nu se mai plângă apoi onorabili politicieni răspopiți că suntem de râsul Europei, că nu avem aia, că nu avem ailaltă. Doar ei sunt primii care demonstrează ca nici doctrina nu mai e ce a fost și stânga poate deveni într-o clipită dreapta, iar liberalismul devine socialist, pe când conservatorii, moștenitorii celor care au apărut ca o tendință cu totul firească a gândirii politice, ca reacție la liberalism, se reprofilează și ei în stil românesc.

Așa că Montesquieu Ponta devine Locke Antonescu, care îi ia locul lui Burke Constantin, care îi ia locul lui... înțelegeți dumneavoastră până în 2012. Sau nu.

Halucinantă rotație, numai bună de exemplificat România corectă și România bunului-simț, pe care le tot citează mai noul liberal Ponta. Oricum, trebuie să îi înțelegem și să le acordăm pe deplin toate circumstanțele atenuante. Rezultanta roșie-albastră USL este făcută special nu pentru a-și stabili de pe acum viitoarele funcții și fotolii, ci împotriva președintelui Băsescu și ai lui. Înaltă perspicacitate, minunat spirit de observație și excelent fler în identificarea problemelor țării. Nu eradicarea crizei economice sau mai multe locuri de muncă pentru români contează, ci eradicarea lui Băsescu, eternul clișeu al opoziției, care acum, ca Făt-frumos, a crescut într-o zi cât alții în trei ani, și-a luat haine noi și amenință să se lupte pentru onoarea prințesei România.

Doar scopul scuză mijloacele, iar când scopul este acela de a-l învinge pe Băsescu, se scuză și ghiveciul ideologic, și lupta pentru putere, și atacurile de altădată devenite acum ironii fine, căci acești domni se visează salvatorii țării, iar, din păcate pentru ei, simțul ridicolului le-a fost de mult abolit.

Cam atât valorează moralitatea la acești „politicieni”. Cât o alianță la foc rapid și încălcarea angajamentelor luate. Despre trădare, din nou nimic. Ei nu se consideră trădători, ci doar salvatorii țării, umplând spațiile de emisie cu apelative adresate altora, ale căror verticalitate și onoare deranjează.

Acești „luptători de la '48” consideră că au un drept nativ de a face și desface ițele politice fără a ține cont de nimic. Vechile atacuri reciproce de pe vremea când fiecare simpatiza cu altcineva sunt șterse rapid din memorie, cu pretenția ca și noi să uităm aceste „derapaje”, motivația fiind una absolut naturală și transmisă șăgalnic: „Neică, iartă-mă, te rog, dar eram și eu supărat.”

În final, își dau mâna și sărbătoresc victoria, uitând supărările de altădată și pupându-se cu foc. Că doar așa e frumos între prieteni.

Ce e trist e că astfel de personaje caragialești își iau singure rolul de oameni politici și de reprezentanți ai românilor... considerând România moșia personală... și criticându-i pe alții după modelul hoțul strigă: „Hoțul!”.

*

Domnul Mircea-Dan Geoană:

De asemenea, au depus întrebări în scris: Dumitru Oprea, Gheorghe David, Nicolae Dobra, Dorel Jurcan, Adrian Țuțuianu, Marius-Sorin-Ovidiu Bota, Gheorghe Pop, Alexandru Cordoș, Ioan Mang, Sorin-Constantin Lazăr, Avram Crăciun, Ecaterina Andronescu, Laurențiu Florian Coca, Doina Silistru, Șerban Constantin Valeca, Elena Mitrea, Ilie Sârbu, Emilian-Valentin Frâncu, Paul Ichim, Tiberiu Bokor, Sorin-Serioja Chivu, Vasile Nedelcu. Interpelări depuse în scris: Gheorghe David, Iulian Urban, Dorel Jurcan, Adrian Țuțuianu, Ilie Sârbu, Alexandru Cordoș, Radu-Cătălin Mardare, Valer Marian, Sorin-Constantin Lazăr, Elena Mitrea, Avram Crăciun, Nicolae Moga, Șerban Constantin Valeca, Ioan Mang, Viorel Arcaș, Petre Daea, Doina Silistru, Marius-Sorin-Ovidiu Bota, Emilian-Valentin Frâncu, Raymond Luca, Vasile Mustătea, Sorin-Serioja Chivu, Vasile Nedelcu și Liviu Câmpanu.

*

Avem, de asemenea, o notă de adoptare tacită, prin împlinirea termenului la data de 2 februarie 2011, a unei inițiative legislative. Este vorba de Proiectul de lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2010 pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul alocării fondurilor în agricultură.

O secundă, stimați colegi. Aș dori să informez membrii Biroului permanent, în formatul său extins, inclusiv președinții comisiilor permanente, liderii grupurilor parlamentare, că mâine, la ora 14.00, după Biroul permanent, avem programată o întâlnire cu delegația Fondului Monetar, a Comisiei Europene și a Băncii Mondiale pentru o informare de la sursă cu privire la conținutul noului „acord de precauție” pe care Guvernul dorește să îl încheie. De aceea sunteți invitați cu toții, inclusiv senatorii care au un interes deosebit cu privire la această tematică, la Salonul Alb, mâine, la ora 14.00, după Biroul permanent.

Vă mulțumesc foarte mult.

Declar încheiată ședința plenului nostru de astăzi, 7 februarie 2011.

Pentru stenogramă, aș vrea să anunț că declarațiile politice, respectiv întrebările și interelările depuse în scris săptămâna trecută vor fi considerate ca făcând parte din corpul ședinței de debut a plenului Senatului României.

Ședința s-a încheiat la ora 17,10.